

Celý Mariin život je vzdáním se vlastního syna ve prospěch světa. Proto je matkou nás všech. Je velkou služebnicí, která souhlasila, aby se jí vše stalo podle slova Páně.

Louis Evély: Krédo

OBSAH

Úvodník	
Úvodní slovo	3
Rok rodiny	
Jak funguje dnešní křesťanská rodina?	4
Zveme vás ke svatě Zdislavě	6
Představujeme	
Diecézní dům kardinála Trochty v Litoměřicích	8
Církevní stavby v diecézi	
S Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze	11
Zprávy	
Krátké zprávy z diecéze	12
Napsali jste	
Příspěvky čtenářů	14
Z osobní pozůstalosti Františka Vetešníka	17
Charita	
Sociální práce očima terénního pracovníka	18
Pozvánky	
Zveme vás na Noc kostelů	7
Za varhanami litoměřické diecéze	10
Katolické dny v Regensburgu	13
Pozvánky, knižní nabídka	20
Z diářů biskupa a generálního vikáře	22
Fotogalerie	
Missa chrismatis 2014	23

Fotografie na titulní straně časopisu:
Karel Pech

Fotografie bez uvedení autora Jana Michálková a Miroslav Zelenka

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
květen 2014 • 19. ročník • 4. číslo • 20 Kč

Foto Karel Pech

Mariánská úcta v dnešní době

Je měsíc květen a domnívám se, že by bylo chybou nezmínit se alespoň v několika drobnostech o velikosti, ale i o pokřivenosti mariánské úcty dnešní doby i v našem národě.

Mariánská úcta je křesťansky oprávněná a správná. Nebyla to dobrá doba, když se někteří domnívali, že kvůli pravé úctě k Bohu je třeba přerušit spojení s Kristovou Matkou. Nedošlo k tomu ale náhodou. Člověk má totiž někdy sklon přečeňovat to, co miluje. Tak se do vztahu k Marii dostalo leccos přehnaného a blouznivého. K tomu přistupovaly vlivy legend a lidová touha obklopit milované postavy mimořádnými jevy a zázračnými událostmi. Toto napáchalo v oblastech mariánské úcty hodně zla.

Nelze se proto divit, že se proti tomu zvedla kritika všeho druhu, oprávněná i neoprávněná, a že mnozí opravdoví lidé nenacházejí k Marii cestu. Chtějí se vymanit z přepjatosti a pokřivenin, nedokáží však rozlišovat, a proto bohužel odhazují vše. Je to ale velká ztráta, protože dějiny zbožnosti ukazují, jak dokonale je propojena pravá mariánská úcta se smyslem pro křesťanskou pravdu a spásu.

Kvůli potřebě zachovávat v uctívání Marie vyváženost, vybízí koncil všechny, „aby se zdrželi ... nesprávného přepínání“ (LG 67). Přepínání vychází z radikálních požadavků, aby všechna výsostná práva Kristova a veškerá charismata církve byla vztahována také k Marii.

V mariánském učení je ale naopak vždy nutné zachovávat nekonečný rozdíl mezi lidskou osobou Mariinou a božskou osobou Ježíšovou. Přiznávání „maxima“ Marii se nesmí stát normou mariologie! Obdobně koncil varuje před umenšováním Marie. Takových extrémních pozic se lze vždy vyvarovat s pomocí věrohodné a opravdové věrnosti pravdě, jak je vyjádřena v Písmu a v apoštolském předání. Opravdová úcta k Boží Matce musí být naprosto kristocentrická, hluboce zasazena do tajemství Boží Trojice, vtělení a vykoupení.

Hledáme-li v evangeliu člověka, který může být ukazatelem pro náš křesťanský život, setkáme se s Marií. Máme ji před sebou v různých situacích, ve kterých se i my, lidé 21. století, znovu nacházíme.

Podívejme se například na Marii při zvěstování. Přichází k ní anděl, představuje se jí jako posel smlouvy, kterou s ní chce Bůh uzavřít. Maria svým „ano“ umožnila Bohu, aby se skrze ni mohl stát na zemi člověkem. Nestačí, že si ji Bůh vyvolil. Potřebuje i její souhlas. Teprve tímto „ano“ se uskutečňuje tajemství vtělení. Víra se zde mění na okamžitou připravenost.

Také my prožíváme okamžiky „zvěstování“, okamžiky jasného Božího volání, chvíle, které od nás vyžadují životní rozhodnutí! Rozhodnutí, které nás vybízí všeho zanechat, všeho se odvážit a věřit, že krok, který se od nás požaduje, je přes svou možnou tvrdost výrazem Boží lásky a že slouží k uskutečnění toho, co s námi Bůh zamýšlí. Jistěže takové pozvání mnohdy neodpovídá plánu, který jsme si snad pro svůj život udělali. Avšak vůle Boží má pro nás nakonec ve všech důsledcích větší cenu než naše plány.

A co je patrně na Boží Matce nejvíce ceněno a čím nejvíce pomáhá nám všem hledat pravdu a úctu vůči ní i jejímu Synu? Maria řekla služebníkům: „*Udělejte všechno, co vám Ježíš řekne.*“ (Jan 2,1-11)

Touto jedinou větou nám Maria otevírá cestu k absolutní důvěře vůči Synu.

Tato věta představuje i jádro a podstatu mariánské úcty.

R.D. Radek Jurnečka, liberecký arciděkan

Jak funguje dnešní křesťanská rodina?

„Rodina je místem, kde se člověk učí milovat, je přirozeným středem lidského života. Osobnost každého z nás se utváří v rodině. Rodina je místem, kde se učíme umění dialogu a vzájemné komunikace.“ (papež František)

Letošní rok je Rokem rodiny. Blížící se mimořádné valné zasedání biskupské synody svolané papežem Františkem na podzim letošního roku se bude věnovat povolání a poslání rodin v církvi a společnosti, problémům manželství, života rodiny, výchovy dětí a roli rodin v poslání církve.

Jak funguje dnešní křesťanská rodina? S jakými problémy se potýká, co ji posiluje, jak vychovává děti v křesťanské víře, jaké jsou její hodnoty? S těmito otázkami jsme se obrátili na několik rodin žijících v naší diecézi a jejich odpovědi vám ve Zdislavě postupně nabídneme.

Monika Marková, Litoměřice

Když jsem byla požádána, abych napsala článek o fungování křesťanské rodiny v moderním světě, a našla si na poslední chvíli trochu času se tomu věnovat, spustil se v mé hlavě vír otázek. Není spojení moderní křesťanská vlastně protimluv? Může být moderní rodina zároveň rodinou, která se snaží žít podle principů definovaných před tisícovkami let? Může se opírat o hodnoty, které byly hodnotami již na počátku našeho letopočtu? Fungujeme nějak jinak? A v čem je to „jinak“? Pak jsem se chytila možnosti nepasovat se do role nějakého znalce křesťanských rodin, ale zaměřit se na tu naši.

Vítejte u Marků

Bydlíme v dvoupatrovém domě, do kterého jsem se já přistěhovala ke dvěma starým příbuzným – svobodným sourozencům mého dědečka – v lednu 2000. Žila jsem tam ve dvou místnostech se společnou kuchyní a koupelnou. Do těchto dvou místností se po svatbě přistěhoval i můj manžel. Protože jsme ctili majitele, jejich věk a nutnost zachování věcí tak, jak byly, ze začátku jsme se snažili nedělat v uspořádání domu žádné větší změny. Dva roky po svatbě se nám podařilo přesvědčit tetičku, že si zasloužíme vlastní kuchyň. Její touha byla, abychom žili pohromadě, my jsme ale cítili, že potřebujeme kus soukromí. A tak jsme jednu místnost přebudovali na obývací kuchyň a druhou na pracovno-ložnici. Do tohoto uspořádání se nám v roce 2003 narodil Matoušek a o tři roky později i Martička. V té době se zdravotní stav strýčka dost zhoršoval, měl opakované mozkové příhody, postupně byl upoután na lůžko většinu dne. Půjčili jsme si polohovací postel a poskytovali mu potřebnou péči doma. V té době

jsme z jeho obývacíku, který už nevyužíval, udělali pracovnu a v ložnici měli děti víc místa na hraní. Strejda zemřel v roce 2008. Doma, tak jak si to přál on i tetička. Nám se otevřela možnost využít celé horní patro pro naše bydlení, a tak jsme se roztáhli do čtyř místností, děti mají vlastní pokojíček a my vlastní ložnici. Starou tetičku jsme považovali vždy za člena rodiny, naše děti v ní měly laskavou a milující blízkou babičku, která byla vždy ochotná rozvíjet jejich fantazii, trpělivě prohlížet stále tytéž obrázkové knížky, číst dokola tytéž pohádky, lézt po kolenou u krabice kostek, ale učila je také lásce k přírodě, zahrádce a životu vůbec. Bohužel, ani ona už s námi není. V roce 2009 se začal její zdravotní stav postupně zhoršovat. Měla velikou radost narození z našeho dalšího kloučka Mikuláška, a i jemu se ještě stihla krásně věnovat. A on jí to vracel velkou láskou a dětskou péčí. Po několika pobytech v nemocnici nám i ona v lednu 2012 odešla do věčného domova. Umřela mi v náručí, vedle nás spinkal dvouletý Mikulášek a já jsem si v té chvíli uvědomila, jak je život krásný, křehký a jak jsme všichni spojeni Boží láskou – my, co tu jsme, ti, kteří nás už opustili, i ti, kteří teprve přijdou. V srpnu téhož roku ji následoval manželův tatínek, a protože pro maminku byl jeho odchod samozřejmě těžký a my jsme díky mému návratu do práce potřebovali nějakou blízkou osobu, je u nás nyní přes týden babička Marková. A to je naše rodina. Máma, táta, tři děti a babička. Tak to všichni vnímáme.

V tom je ta naše rodina jiná, že v ní nikdy nechyběl intenzivní kontakt s třetí generací, že děti od malička vnímaly, že je potřeba poskytnout úctu a pomoc starším lidem. Že je potřeba brát v úvahu názor někoho

jiného. A co je asi nejdůležitější, že to všechno může být neseno modlitbou za sebe navzájem a že i když jsou některé věci těžké, dají se s láskou a vírou překonat.

Jak je naše křesťanství vidět?

S dětmi se modlíme před jídelm a večer. Začíná nejmladší a končí nejstarší účastník. Modlíme se taky příležitostně – když nám na výletě někdo načepuje vodu, pomodlíme se za Boží požehnání pro něj, když slyšíme houkat sanitku, pomodlíme se za toho nemocného, kterého veze. Když někam jedeme, prosíme o ochranu pro všechny, kdo jsou na cestách. Účastníme se života farnosti. Snažíme se chodit na mši svatou i ve všední den, kluci ministrují, děti chodí na náboženství, nejstarší syn jezdí na tábor s dětmi z farnosti, podle svých sil se zapojujeme i do příprav akcí, jako je třeba Noc kostelů, farní Křížové cesty a podobně. Matouš si během čtyř let školní docházky připravil řadu prezentací pro spolužáky na téma prožívání křesťanských svátků. Začalo to v první třídě, když se učili, že Velikonoce jsou svátky jara a jeho se to velice dotklo. Protože mají moudrou paní učitelku, požádala ho, aby si na příští hodinu připravil povídání o křesťanských Velikonicích. A on se do toho obul s plnou vervou. Připravil si přednášku s powerpointovou prezentací se spoustou obrázků a nakonec ji přednášel třikrát, protože o ni měly zájem i ostatní první, a potom i druhé třídy. A tak postupně přednášel o Cyrilu a Metodějovi, o svatém Václavu, o adventu a Vánocích, a postní době... Paní učitelka tvrdí, že jsou jeho přednášky i pro ni velkým poučením. Doufám, že je naše křesťanství vidět i na každodenním životě, to musí posoudit jiní.

S jakými problémy se potýkáme?

Na rozdíl od mnoha jiných manželství jsme se nikdy nemuseli potýkat s palčivým řešením bytové otázky, nutností brát si hypotéku a následným finančním nedostatkem. I když první dva a půl roku, kdy manžel ještě studoval vysokou školu a byl zaměstnan jen na dohodu, jsme moc peněz neměli, nikdy jsme v ničem nepociťovali nedostatek.

S problémy se potýkáme při výchově, kdy si stále častěji uvědomujeme, kolik nám berou moder-

ní technologie, především počítač a televize, společného času, jak je těžké skloubit dva plně pracovní úvazky s potřebou věnovat se dětem – doprovodit je občas při hře na nástroje, být s nimi na kroužku, zahrát si s nimi nějakou hru. Trápí mě i to, že někdy na děti zbytečně vyjedu, nemám trpělivost. Že řeším pracovní věci doma, což jsem si sice zakázala, ale ono to někdy jinak nejde. Že se potýkáme každý se spoustou svých osobních chyb a nedostatků...

Tím, že máme poměrně velký dům a zahradu, nestíháme všechnu práci. A tak se stává, že máme zahrádku plnou plevele a neumytá okna... Moje práce (v hospici) mě ale naučila, že zrovna tohle nejsou ty nejdůležitější věci v životě a že děti si jednou nebudou pamatovat, jestli měly nažehlené puky na kalhotách, ale jestli si s nimi táta s mámou povídal. A tak se snažíme.

Mě osobně v současnosti nejvíce trápí to, že máme málo času na sebe navzájem s manželem. Přála bych si mít jednou víkend jenom pro nás dva bez dětí, ale zatím se to nějak nerýsuje (asi ještě na pár let).

A co nás posiluje?

Určitě společenství ostatních rodin. Vzájemné přátelství a pomoc. Modlitba a účast na mších svatých...

Tetička, která s námi dvanáct let bydlela, říkávala často krásnou větu: „Musíme to vzít, jak to přijde. Pán Bůh svět dobře řídí.“ A v tom je možná největší síla našeho křesťanství – bere me věci z Božích rukou, pracujeme podle svých sil a věříme, že to, co svými slabými silami nezvládáme, může Bůh ve své velké lásce doplnit a příkřít svým požehnáním a nekonečnou láskou.

Vlasta Klekerová, Kochovice

Křesťanská rodina, která má děti začleněné do státního systému vzdělávání, se často potýká s pocitem osamělosti v místech, kde nefungují živá společenství. Doma děti vychováváte v křesťanském duchu a přes den jsou vaše děti

svěřeny do rukou vychovatelů a pedagogů, pro které je normální nevěřit a evangeliu zvěst je pro ně jeden z mnoha příběhů srovnatelných s fantazií Harryho Pottera, z kterých snad časem jedinci jim svěřeni, vyrostou. Nastupuje také problém autority dětského ateistického kolektivu. Čím méně se křesťané přirozeně druží a scházejí, tím menší je naděje, že názorovou a filosofickou různorodost ve společnosti naše děti vyrovnané ustojí. Nestačí pouhé duchovní společenství křesťanů vzájemně se za sebe modlících. Děti potřebují vidět autentické svědectví o tom, že křesťanství není pouhá „nauka“, ale že se opravdu žije, že se dá žít a má žít i do budoucna. Pak budou naše děti

Foto Karel Pech

schopny toto dědictví uhájit pro další generace před argumentačně zdatnějším protivníkem, který se zaměřuje pouze na tzv. rozvoj osobnosti, což v praxi znamená obecně propagované vyznání, že já mám ve všem přednost a ostatní mě nezajímají.

Chcete se i Vy s námi podělit o svoje zkušenosti? Napište nám na adresu: zdislava@dlm.cz

Děkujeme.

Jana Michálková

Zveme vás ke svatě Zdislavě

Bratři a sestry, milí poutníci, drazí spoluobčané,

srdečně vás zveme v tomto roce na pouť ke sv. Zdislavě v Jablonném v Podještědí, zvláště v tomto Roce rodiny.

Jak psal otec biskup v pastýřském listu, každý má za co prosit i děkovat ve své rodině. Naše prosby i díky směřují na prvním místě k Bohu, ale je mnohem lepší, když k němu jdeme s takovou přímluvkyní, jakou je svatá Paní Zdislava.

P. Savio Pavel Řičica OP

Hlavní pouť ke svatě Paní Zdislavě, patronce rodin, hlavní patronce litoměřické diecéze
sobota 31. května 2014

PROGRAM:

- 7:00** mše svatá u oltáře svatě Paní Zdislavy
- 9:00** mše svatá, hlavní celebrant kardinál Dominik Duka OP
- 11:00** mše svatá, hlavní celebrant biskup Mons. Jan Baxant
- 14:00** mše svatá dominikánské rodiny, hlavní celebrant provinciál Benedikt Mohelník OP
- 15:00** litanie a svátostné požehnání
- 8:00-12:00** zpovídání

PROGRAM POUTÍ 2014

1. 5. úterek
Zahájení poutní sezóny
Pouť dětí k Paní Zdislavě
10:00 mše svatá v bazilice
Po obědě mše pro mladé a svatební katechizace
a setkání Zdislavských přátel

7. 6. sobota
10:00 mše svatá v bazilice
11:00 pouť matek s doprovodem v mešce

8. 6. neděle
Slavnost Seslání Ducha svatého
10:00 mše svatá v bazilice
11:00 svátostná povznesení sv. Kapitla v Lombarce

19. 7. sobota
Pouť nemocných k Paní Zdislavě
11:00 pouť mládeže s doprovodem
nemocných v mešce sv. Jan Vokáč
9:00 - 12:00 zpovídání

20. 7. neděle
Německá pouť k Paní Zdislavě
11:30 pouť mládeže v sborové síni

8. 8. pátek
Slavnost svatého Dominika
18:00 mše svatá v bazilice

10. 8. neděle
Svatovavřínská pouť
10:00 mše svatá

30. 8. sobota
Srpnová pouť k Paní Zdislavě
Pouť rodin k Paní Zdislavě
10:00 mše svatá

5. 10. neděle
Slavnost Panny Marie růžencové
Zakoučení poutní sezóny
10:00 mše svatá v chrámu svatě Zdislavy
E-mail: zdislava@dlm.cz

Více informací na www.zdislava.cz

Rodinné vztahy

jako téma pro chlapy ze severu

Čtyřicet mužů se v závěru března sjelo do východních Krkonoš, aby se během Víkendu pro chlapy ze severu zabývali tématem rodinných vztahů.

Před několika lety jsme zahájili naši cestu Starým zákonem a začali doslova od Adama. Tento březnový víkend byl již sedmý v pořadí inspirovaný počátky Písma a doputovali jsme až k příběhu Izáka s Rebekou a jejich synů Ezaua a Jákoba. Každý, kdo tento příběh zná, ví, že tato rodina prožívala velmi složité rodinné vztahy.

Už při zahájení víkendu jsme si díky tomuto příběhu mohli uvědomit, že žít dobrý rodinný život není snadné v žádné společnosti a každá doba má svá vlastní úskalí a těžkosti.

Je tragické, že stejně jako otec Abraham i syn Izák vydává svou ženu Rebekku za svou sestru. Není pochyb, že Izákova ochrana sebe sama vystavila Rebekku velkému fyzickému, citovému a duchovnímu strádání. Podobná muka ale i jemu připraví mladší syn Jákob, když na něm lstí vyláká otcovské požehnání. Možná Izák podezřívá i svou ženu Rebekku, že má na těchto událostech svůj podíl a že mu tím vrátila svou hluboko uloženou křivdu za to, co jí provedl, když ji zapřel jako svou ženu.

I na příbězích mnoha dnešních rodin si můžeme uvědomit, že se stejné problémy opakují generaci po generaci. Vzorec chování se opakuje, „dědí“ a je podvědomě předáván dál. Přetnout tento kruh často vyžaduje odvahu podniknout kroky, které dosud nikdo v rodě neudělal.

Krádeží otcova požehnání se na šikmou plochu dostal i Jákob, protože přišel i o zbytek vztahu, který s otcem prožíval. Každý syn totiž potřebuje požehnání hlubokého a významného vztahu se svým otcem. Ať už to jsou vnukové patriarchy Abrahama, synové dělníků či farmářů, anebo synové otců, kteří jsou společensky vysoce postaveni. Všichni chlapi potřebují být citově spojeni se svým otcem. Otcovské požehnání se proto stalo i nejsilnějším tématem našeho pátečního večera.

Jemná pavučina rodinných vztahů a to, jak je lze posilovat a upevňovat, byla tématem sobotního dopoledne. Povídali jsme si o respektu, komunikaci, naslouchání, svobodě a důvěře. Ve skupinkách se zamýšleli nad tím, co posiluje vztahy v mé rodině, co je oslabuje a co mi přinášelo v dětství pocit bezpečí.

Foto Francois Brocard

Dnes někteří lidé upřednostňují materiální zabezpečení před založením rodiny. Proto hromadí majetek v podobě financí, domů, aut a snaží se dosáhnout v práci dobrého postavení. Další volají po jednotě s přírodou a humanisté zase říkají, že člověk je vlastním pánem a nepotřebuje náboženství. Dnešní mladí tak většinou neví, kterou cestou se ubírat, jak utvářet své vztahy a zda rodinu vůbec zakládat, když oni k životu s druhým přece žádný papír nepotřebují.

Neexistuje ovšem žádná kultura, v níž by muži a ženy navazovali sexuální vztahy bez pravidel a v níž by se děti musely protloukat životem samy. Tam, kde byl takový přístup aplikován, experiment brzy skončil, protože prostě nefungoval. Lidé neprožívali větší štěstí ani svobodu, nezpłodili generaci obdařenou větší tvořivostí a méně zatíženou citovými problémy. Opak je pravdou.

Mnozí lidé dnes již nevědí, jak vypadá funkční rodina. Znájí jen bolest a problémy ze složitých vztahů dysfunkční rodiny. Nevědí, co je zdravá rodina a jak se v ní pečuje o dobré vztahy.

Na téma rodinných vztahů volně navázalo i evangelium o samařské ženě, které se četlo v neděli při bohoslužbě. Tato žena, tak jako dnes tisíce jiných, také nezaložila funkční rodinu a prožívala komplikované vztahy. Přesto se k ní neobrátí Ježíš zády, sám k ní promluvil, a dokonce ji požádal o pomoc. Nikdo z tehdejších rabínů by o ni nezavádl ani pohledem a on, největší z nich, ji zahrnul pozorností, nad kterou se i jeho učedníci pozastavovali.

Čtyřiaosmdesátiletý jezuita, pater Jan Rybář, nás všechny nakazil svým mladistvým přístupem k životu a jeho promluva padla na předem dobře zkyplenou půdu. Jeho slova o velikánech Starého zákona a o svatých, kteří se dopouštěli také mnoha prohřešků, podobně jako tato žena, nás přesvědčila o tom, že i přes naše pády můžeme nakonec dosáhnout konečného vítězství.

František Růžička,

Diecézní centrum pro rodinu
www.centrumprorodiny.cz

Zveme vás na

Noc kostelů

Srdečně vás zveme na Noc kostelů, která proběhne v pátek 23. května 2014. Pořadatelé pro vás připravili zajímavé a rozmanité programy v téměř dvou stovkách sakrálních objektů litoměřické diecéze. Toužíte-li vidět a okusit dosud neznámé, poodhalit křesťanskou kulturu a umění, navštivte třeba kostel, který denně míváte a nahlédněte do posvátné atmosféry těchto prostor. Všude vás rádi přivítají a kromě

Foto Karel Pech

nabídnutých programů si s přítomnými pořadatelé a kněžími můžete popovídat, zeptat se na vše, co vás zajímá nebo si jen v tichu kostela odpočinout od všedních hektických dnů.

Brožury – poutnické pasy

Průvodce po těchto objektech vám opět bude, kromě webových stránek Noci kostelů (www.nockostelu.cz), také brožura sloužící zároveň jako poutnický pas. Do těchto brožur si můžete nechat otisknout pamětní razítka a za jejich určitý počet vám bude vystaven certifikát poutníka. Bližší informace naleznete na webových stránkách Biskupství litoměřického (www.dltm.cz) a u pořadatelů.

Pexeso

Děti se i letos mohou těšit na pexeso, které opět obsahuje stavby zapojené do Noci kostelů a nacházející se na území litoměřické diecéze. Navazuje tak na pexeso loňské a díky navazujícímu číslování si můžete hru rozšiřovat. Jak brožury (poutnické pasy), tak pexeso obdrží návštěvníci zdarma.

Finanční příspěvek na tvorbu propagačních materiálů poskytl Ministerstvo kultury ČR, Ústecký kraj, Liberecký kraj a Středočeský kraj. Noc kostelů se uskutečňuje pod záštitou Mons. Jana Baxanta, biskupa litoměřického. Záštitu nad akcí rovněž převzali hejtmani Ústeckého, Libereckého a Středočeského kraje a starosta města Smržovka.

Soutěž

V rámci Noci kostelů budou i letos vyhlášeny dvě soutěže – výtvarná a fotografická. **Výtvarná soutěž** na téma „Nechme zvony znít aneb zvony a zvonky očima dětí“, je určena dětem do 15 let. Soutěží se ve třech věkových kategoriích: I. kategorie – děti do 6 let; II. kategorie – děti od 7 do 11 let; III. kategorie – děti od 12 do 15 let. **Fotografická soutěž** je určena pro návštěvníky Noci kostelů nad 16 let. Je nazvaná „Tvář kostela aneb exteriér kostela objektivem fotoaparátu“. Fotografovat se tedy budou kostely zvenčí a nejlepší snímky těchto staveb budou v příštím roce součástí pexesa Noci kostelů. Vítěze všech kategorií opět odměníme hodnotnými cenami, které do soutěže věnovaly společnosti DISTAV CZ stavební, s. r. o., Dino Toys s. r. o., Jordan & Timaeus s. r. o. a ZOO Liberec.

Doprovodné programy

Doprovodné programy stejně jako v minulých letech připravovali dobrovolníci z jednotlivých farností a sborů ve spolupráci s místními duchovními již několik měsíců předem, biskupství zajišťuje koordinaci a propagaci akce. Součástí programů jsou komentované prohlídky, zajímavé přednášky, ukázky, koncerty a programy pro děti, ale i modlitby, čtení z Písma, duchovní slovo, besedy o víře, adorace apod. Můžete také oslovit přítomné kněze a zeptat se jich na vše, co vás zajímá.

Bližší informace naleznete na webu www.nockostelu.cz

Kristýna Solníčková,
akce v litoměřické diecézi

Pozdrav Mons. Jana Baxanta,
biskupa litoměřického

„Noc kostelů“ si již v našem prostoru České republiky získává své úspěšné místo jistě i tím, že je organizována ekumenicky, tj. ve spolupráci všech křesťanských církví. Je to hezké pomyslení, že alespoň v jeden večer či noc se všude v našich městech a obcích otevrou a zpřístupní prostory, jinak během roku sloužící jako místa modliteb a bohoslužeb. Při „Noci kostelů“ se v žádném případě nechceme chlubit cennými kulturními a křesťanskými stavebními skvosty. Nebudovali jsme je a uznání patří našim velkokrymým předkům. Nechceme ani do posvátných prostor někoho lákat. Bylo by to nedůstojné křesťana. Vysoká účast návštěvníků svatých při „Noci kostelů“ stejně svědčí o tom, že lidé přicházejí sami od sebe, se zájmem. Co však vždy sledujeme, je to, co naši bližní, nábožensky založení či nikoliv, od nás, snad i podvědomě, ale i přímo, očekávají: nahlédnout do atmosféry posvátna a ověřit si, zdali křesťané svou víru opravdu žijí. Proto je tak důležité laskavé chování a inteligentní jednání obětavých organizátorů této akce, a samozřejmě i všech křesťanů, včetně dobré přípravy a následného zhodnocení.

Foto Karel Pech

Na pořadu rodina

Magazin o rodině připravovaný ve spolupráci s Centrem pro rodinu a sociální péči z. s. představuje rodinný život jako primární životní hodnotu. Manželé Zajičkoví, dlouholetí pracovníci v rodinných konzultacích a mediátoři, společně s moderátorem pořadu Janem Špilarem, kadeřníkem a auditorem církevního soudu, si povídají s pozvanou rodinou.

27. 5. 2014
ve 20:00 hodin
živě

Kdo si počká, ten se dočká...
Díl věnovaný nesnadnému partnerskému hledání i chybějící odvaze pro životní rozhodnutí...
Pozvání Honzy a Ivy Zajičkových přijali manželé Zindulkovi.

Starší díly naleznete na internetu v archivu televize Noe.

www.tvnoe.cz

www.prorodiny.cz

Návštěva Diecézního domu kardinála Trochty v Litoměřicích

Diecézní dům kardinála Trochty byl zřízen 1. září 2002 jako středisko pastoračních aktivit, které má sloužit setkávání kněží i věřících nejen litoměřické diecéze. Vedle pastoračních aktivit nabízí pronájem místností pro víkendové nebo prázdninové pobyty. Od roku 2010 je v pronájmu společnosti In Principio, s. r. o., jejímž vlastníkem je Biskupství litoměřické. Ta zde provozuje hostel a pronajímá prostory pro školení a kurzy.

Historie

Historie dnešního Diecézního domu kardinála Trochty v Litoměřicích (DDKT) začíná v 2. polovině 19. století za jedenáctého sídelního litoměřického biskupa Augustina Bartoloměje Hilleho, který v duchu křesťanských zásad

věnoval pozornost tělesně postiženým lidem, o které se soudobá veřejnost organizačně nestarala. Poslal do Vídně řediteli ústavu pro hluchoněmé, panu Čechovi, svého kněze P. Mareše, aby

se seznámil s léčebnými a vyučovacími metodami ústavu. Potom nechal v Litoměřicích v roce 1858 postavit a v roce 1861 otevřel vlastní diecézní ústav pro hluchoněmé. Zprvu jen pro 20 chovanců se dvěma odbornými učitelskými silami. O institut pro hluchoněmé pe-

Konvikt se přejmenovává na Diecézní dům kardinála Trochty (2002)

čovaly od roku 1910 Milosrdné sestry sv. Karla Boromejského, a protože se jednalo o německou provincii sester, byl určen především dětem německé národnosti. V roce 1925 získal objekt, který najdete v dnešní Komenského ulici 4, podobu, kterou si pak uchoval řadu desetiletí. Nad průčelím vchodu ve druhém patře budovy se nacházejí reliéfy, na nichž jsou vyobrazena řemesla a odbornosti, ve kterých byli hluchoněmí obyvatelé domu vyučováni. Po vypuknutí druhé světové války byla činnost institutu přerušena a s ohledem k vysídlení sudetských Němců nebyla v roce 1945 obnovena. V letech 1948 až 1950 byl v budově umístěn kněžský seminář litoměřické diecéze, který zde zřídil, tehdy biskup, Štěpán Trochta. Po jeho zrušení ji pak využívala Československá armáda.

V roce 1953 se do těchto prostor nastěhoval pražský kněžský seminář, tehdy už jediný v českých zemích, a Cyrilometodějská bohoslovecká fakulta. Přestože fakulta byla, v roce 1966, umístěna do litoměřického kapitulního probošství, s přibývajícím počtem těch, kterým komunistický režim dovolil studovat teologii, se seminář potýkal s nedostatkem ubytovacích kapacit. Situaci zčásti vyřešila přístavba, tzv. okál, provedená díky finanční pomoci německých katolíků, zejména spolku Ackermann-Gemeinde. Ta umožnila snížit faktický počet seminaristů ubytovaných v původní části budovy, dimenzované pro 90 ubytovaných, jichž se tu předtím těsnilo, z asi 200 na zhruba 160. V roce 1987 byla provedena oprava vnějšího pláště domu s výměnou oken, financovaná z vlastních zdrojů církve, zejména pak ze sbírek věřících v moravských diecézích. Když se v roce 1990 vrátil kněžský seminář do Prahy a do Olomouce, začal dům sloužit pro nultý ročník semináře pod názvem Teologický konvikt. Do roku 2002 se zde pak vystřídalo 12 ročníků tohoto teologického propedeutika. Situace týkající se studentů nultého ročníku byla z hlediska ministerstva školství nejasná, navíc budova na Komenského ulici potřebovala rekonstrukci, protože se v období komunistické totality, ale i po ní, prováděla jen nejnutnější údržba, vyústila nakonec k přestěhování Teologického konviktu v roce 2002 do olomouckého kněžského semináře.

Biskup Josef Koukl rozhodl, inspirovan

Mons. Františkem Koutným, bývalým rektorem litoměřického propedeutika, aby v budově od 1. září 2002 vzniklo středisko pastoračních aktivit s názvem Diecézní dům kardinála Trochty. V době, kdy vzniklo toto středisko, postihly Litoměřicko záplavy a dům poskytl všem potřebným v tomto krizovém období ubytovací kapacity – pro ty, kdo ztratili střechu nad hlavou, a také pro všechny, kdo pomáhali při odstraňování povodňových škod. Od té doby byly ubytovací kapacity i další prostory používány jak pro duchovní programy, tak i pro ubytování hostů. V domě byla i další diecézní centra, z nichž do roku 2014 zůstalo v místě pouze diecézní pastorační centrum a centrum pro mládež.

Od roku 2010 využívá volné ubytovací kapacity společnost s ručením omezeným, která zde provozuje Hostel u sv. Štěpána a jejímž jediným společníkem je litoměřické biskupství.

Hostel u sv. Štěpána

nabízí návštěvníkům města levné ubytování v budově bývalého teologického konviktu a v jeho ubytovně. Oba objekty leží v uzavřeném areálu v Komenského ulici v Litoměřicích (naproti střední pedagogické škole).

Ubytovací kapacita činí 40 lůžek hotelového typu v dvoupatrační budově okálu (bývalá ubytovna) a 120 lůžek jak hotelového, tak i hostelového typu v prvním a druhém patře Diecézního domu kardinála Trochty.

V přízemí budovy, kde je i recepce s nepřetržitou službou, mohou hosté využít služeb jídelny. Dále zde sídlí diecézní centra (pastorační a centrum pro mládež). V budově se pořádají setkání kněží, mládeže, rodin a dětí, důchodců.

Ubytování je určeno pro jednotlivce i hromadné zájezdy, vítání jsou cyklisté (nabízíme bezpečné uschování kol). Uvnitř uzavřeného areálu je možné zaparkovat až 50 vozidel nebo 2–3 autobusy.

Kontakt:
Hostel u sv. Štěpána
Komenského 4 • 412 01 Litoměřice
+420 416 732 077
+420 731 402 540
+420 731 402 588

E-mail: hostel@inprincipio.cz

www.inprincipio.cz

Současnost

Od roku 2010 je Diecézní dům kardinála Trochty v pronájmu společnosti In Principio, s. r. o, která zde provozuje hostel. Stále tu ale probíhají pastorační aktivity, konají se zde kněžské dny, pravidelná formační setkání kněží a jáhnů,

Formační setkání kněží

setkání pastoračních asistentů, varhaníků a sbormistrů apod. Kromě toho zde každý týden probíhá výuka náboženství nebo setkávání Misijního klubu při Papežských misijních dílech. V kapli Nejsvětějšího Srdce Ježíšova se konají pravidelné bohoslužby. Není tedy žádnou výjimkou potkat v těchto prostorách kněze.

Setkání pastoračních asistentů

„Genius loci budovy je zachován,“ říká Richard Kirbs, provozní vedoucí Diecézního domu kardinála Trochty a jednatel společnosti In Principio, s. r. o.

„Od roku 2010 objekt postupně rekonstruujeme. Jeho stav byl v mnoha ohledech již nevyhovující, ale obnova je možná pouze po částech. V posledních třech letech jsme tak mohli opravit například rozvody elektriky a odpadů, kompletně zrekonstruovat sociální za-

Jeden z pokojů (2003). Foto Michal Doležal

řízení, vstup do objektu včetně recepce a společenské místnosti, a začali jsme i s opravami pokojů a učeben.

Provozem hostelu jsme schopni pokrýt náklady na provoz budovy. Je velká a nesmírně náročná na spotřebu energií. Řádově to jsou statisíce korun ročně. A „ubytovací činností“ vytváříme peníze na běžnou údržbu, kterou by jinak muselo hradit biskupství – drobnou opravu střech, okapů, starost o zahradu, ale i již zmiňovanou opravu pokojů. Společnost In Principio převážně zaměstnává osoby se zdravotním postižením.

Některým místnostem říkáme retro, protože ne všechno se dosud opravilo, a někdo se skutečně rád vrací – zejména kněží – do původního prostředí, ve kterém bydlel, studoval. Mnozí nás navštěvují právě proto, aby si tu připomněli atmosféru doby svých studií, svého mládí a zavzpomínali.

Vítáme a zveme všechny zájemce, kteří nás navštíví. Lidé se nás často ptají, jestli se u nás mohou ubytovat, když nejsou věřící. Odpověď zní, ano. Tento dům není určen pouze pro lidi pracující a pohybující se v církvi. Každého zde rádi uvidíme.

Možnost ubytování u nás využívají i filmaři, studenti, školní zájezdy, sportovní kluby, zájmové spolky a podobně.

V současné době zde například bydlí i několik studentů soukromé Vysoké školy aplikované psychologie, která byla před časem otevřena v nedalekém Terezíně, takže tu nyní fungujeme i jako taková alternativa vysokoškolské koleje. Nabídlí jsme jim ubytování levněji, než je běžný poplatek, což chápeme jako pomoc a podporu v oblasti vzdělávání.

V době povodní v loňském roce jsme poskytli prostory diecézního domu jako přechodné ubytování lidem postiženým povodní. Bydleli tu i záchranáři ze Šumavy, kteří při povodních pomáhali.

A co máme před sebou? Kontaktoval

nás například jeden holandský učitel, který každoročně jezdí se skupinou žáků po Čechách. Letos chtěli vyjet do Krušných hor, přitom nesehnali jedinou volnou kapacitu od Prahy k Děčínu,

Setkání litoměřického biskupa s evakuovaným, povodně 2013

kteřá by odpovídala jejich finančním možnostem a kapacitě autobusu, tedy počtu přibližně 80 lidí. Vyhledali si nás jako jedinou možnost a přijedou v září. Pan učitel si vše prohlédl, nafotil a bude nás doporučovat dál.

Biskup Jan Baxant se záchranáři, povodně 2013. Foto Petr Klingler

Začátkem června tu budeme mít hasiče, kteří se do Litoměřic sjedou z celé republiky na tradiční Hasičské slavnosti, v příštím roce přijedou děti, které se budou účastnit mezinárodního turnaje ve fotbale, a tak bych mohl pokračovat.“

Připravila Jana Michálková a R.D. Martin Davídek
Foto: archiv Biskupství litoměřického a In Principio, s. r. o.

(2013)

Za varhanami kostelů litoměřické diecéze

I v letošním roce bude pokračovat dlouhodobý projekt „Za varhanami litoměřické diecéze“, jehož smyslem je představit širší veřejnosti památné varhany v našich kostelech, které jsou z nějakého důvodu ohrožené. Novinkou však bude seznámení s nástroji, které se již zachránit podařilo a které mají díky včasnému restaurování reálnou naději na další dlouhý život. Jednotlivé akce se uskuteční přímo na kůrech kostelů u varhan a jejich součástí bude prohlídka nástrojů, předvedení jejich zvukových možností, prohlídka vnitřku, popularizační přednáška o jejich historii, nastínění řešení konkrétních problémů, malý koncert (pokud budou varhany v hratelném stavu) a diskuse. Seznámení s problematikou a možnostmi získání prostředků na zachování našich památných varhan a jejich záchranu je prvořadým smyslem tohoto projektu, stejně tak je ale jeho posláním návštěvníky jednotlivých akcí potěšit povznášejícím a ušlechtilým zvukem nástroje, jemuž se říká „královský“.

• Sobota 14. 6. 2014 - Jezvě (okr. Česká Lípa)

Kůr farního kostela sv. Vavřince bude zpřístupněn v čase 14 až 17 hodin (konec není stanoven pevně), program bude přizpůsoben zájmu zúčastněných. Varhany na kůru kostela sv. Vavřince v Jezvě pocházejí z rodové dílny Tauchmannů a jako letopočet jejich stavby je uváděn rok 1796. I díky nevhodné výtvarné koncepci (pětidílné řešení) patří k nejvýznamnějším památkám pozdně barokního varhanářství v diecézi.

• Sobota 21. 6. 2014 - Benešov nad Ploučnicí

Kůr farního kostela Narození Panny Marie bude zpřístupněn od 14 hodin, po dobu asi jedné hodiny, kdy budou velmi vzácné reprezentativní varhany, které vzešly z rodové dílny Fellerů v roce 1871, zpřístupněny a předváděny. Jeho zvláštností jsou mimo jiné i u nás vzácné jazýčkové hlasy. Tento nástroj je v současné době velmi vážně ohrožen díky napadení červotočem a jeho záchrana se stává naléhavou a neodkladnou podmínkou jeho další existence.

• Neděle 22. 6. 2014 - Tatobity (okr. Semily)

Farní kostel sv. Vavřince – nevelké varhany postavené varhanářem Josefem Kobrlem z Lomnice nad Popelkou na sklonku 19. století představují typ malého nástroje postaveného čistě pro doprovod liturgie, jaké běžně nacházíme na mnohých kůrech českého venkova. Smyslem prezentace těchto varhan je ukázat, že i varhany tohoto typu jsou použitelné pro realizaci přiměřeně náročné varhanní literatury a doprovod dalších hudebních nástrojů. Akce v Tatobitech proběhne v návaznosti na slavnostní mši svatou, jejíž začátek je v 10 hodin, takže plánovaný počátek prezentace varhan je v 11.30 hodin.

• Sobota 13. 9. 2014 - Chabařovice

Farní kostel Narození Panny Marie – velmi zajímavé varhany postavené Franzem Fellerem v letech 1823–1824, které byly již v 70. letech 20. století představeny v gramofonové edici Supraphonu „České a moravské barokní varhany“ dr. Jiřím Reinbergerem. V roce 2013 dokončil jejich restaurování Rudolf Valenta, takže návštěvníci akce budou mít možnost vidět a slyšet památný nástroj, který se podařilo zachránit pro budoucí generace. Začátek akce je ve 14 hodin.

Další plánované návštěvy varhan v letošním roce:

Podbořany – farní kostel sv. Petra a Pavla, **Bezno** – farní kostel sv. Petra a Pavla, **Řepín** (okr. Mělník) – farní kostel Panny Marie Vítězné. U těchto plánovaných akcí je termín konání zatím v jednání a bude včas upřesněn.

Mgr. Radek Rejšek, diecézní organolog a kampanolog

Jezvě

Benešov nad Ploučnicí

Tatobity

Tatobity

S Radkem Rejškem

Za památnými varhanami kostelů litoměřické diecéze

Mnohým čtenářům asi nebude titulek tohoto článku srozumitelný, proto jej upřesním a uvedu jeho plné znění: **V kterýchpak nových varhanách asi hrají ty ukradené píšťaly?! Přemýšlel jsem, zda mám do tohoto odporně trpkého jablka takto veřejně kousnout, a po delší úvaze jsem usoudil, že je to nutné. Je žádoucí, aby se obecně vědělo o nešvaru rozšířeném mezi některými takzvanými varhanáři (nebo spíše „rádoby varhanáři“). Tento ohybný nešvar přetrval z časů totality do dnešních dnů – možná i díky tomu, že si někteří z oněch „rádoby varhanářů“ tak trochu nepovšimli změny poměrů v tom smyslu, že to, co bylo za starých časů nekontrolovatelné a beztestně jim procházelo, dnes už začalo být kontrolováno a mohlo by se jim v budoucnosti šeredně nevyplatit (alespoň v litoměřické diecézi).**

O co jde? O nic menšího a nemorálnějšího, než je vykrádání píšťal starých cenných varhan v méně frekventovaných kostelích a využívání těchto píšťal ve vlastních novostavbách nebo při větších opravách či přestavbách jiných nástrojů (třeba na opačném konci republiky, kam oko diecézního organologa již nedohlédne) – samozřejmě s tím, že staré použité píšťaly nejspíš byly vyúčtovány jako píšťaly nové (přičemž se s největší pravděpodobností nikdo nezajímá o to, kdo a kdy je vyrobil či jinak získal).

Litoměřická diecéze byla ještě donedávna rájem takovýchto podnikavců (označení „podnikatel“ je pro ně příliš šlechtčné). Díky tomu nejsou vzácné varhany postavené Karlem Vocelkou v 70. letech 19. století na kůru farního kostela v **Třebívlicích** a vykradené jistým „rádoby varhanářem“ na samém počátku století jednadvacátého případem jediným. Podle všeho jde o kriminální případ, který by měl být také takto posuzován a při odhalení a usvědčení viníka náležitě potrestán. Z varhan na kůru farního kostela v Třebívlicích byly kompletně vykradeny oba dřevěné rejstříky manuálu. To, že z nástroje zmizely kompletní řady píšťal (nezůstala omylem ani jediná), jednoznačně svědčí o tom, že nešlo o primitivní vandalismus, jehož motivací bylo

samolíbivé ničení, ale o krajně nemorální a odsouzeníhodný čin varhanářsky vzdělaného jedince, který dobře věděl, že má smysl odcizit pouze úplnou řadu píšťal (která se dá jedinečně v kompletní sestavě dále použít). Občas se stane, že si někdo z nějakých varhan vezme tu a tam jednu píšťalu, kterou si pak třeba pověsí jako snobskou dekoraci na zeď v obývacím pokoji, ale tohle jistě tento případ nebyl.

V Třebívlicích byly takto znehodnoceny velmi cenné varhany a tato ztráta je o to bolestnější, že šlo o jediný nástroj této koncepce, jaký významný pražský varhanář konce 19. století Karel Vocelka postavil – šlo tedy o unikát. Jediněnost tohoto nástroje spočívá především v jeho řešení – varhany se celé nacházejí v zábradlí kůru a v kontextu Vocelkova díla je zcela nekonvenční řešení jejich prospektu (průčelí).

Na celém tomto případě je nejhorší bezmoc, protože v současné době s ním již nelze nic dělat. Dřevěné píšťaly vyrobené Karlem Vocelkou jsou velmi osobité a průměrný znalec historických varhan je schopen identifikovat je na první pohled. Jenže – posuďte sami: Dejme tomu, že při prohlídce jakéhosi nově vzniklého ná-

stroje (třeba na jihu Moravy) jakožto organolog tyto píšťaly náhodně objevím a identifikuji. Ale co mohu dále dělat? Prokázat jejich původ nemohu a onen „rádoby varhanář“ mě ke všemu navíc může zažalovat na ochranu osobnosti. Dalším problémem je, jak ukradené píšťaly z nově postaveného nástroje, který jiná farnost rádně zaplatila, opět získat.

Jako organologovi mi tedy zbývá jediné: Protože velmi konkrétně tuším, kdo má třebívlický případ na svědomí a toto podezření mohu opřít ještě i o další konkrétní indicie, hodlám si na činnost onoho konkrétního „rádoby varhanáře“ posvítit, a pokud platí rčení o „potrefeně huse“ a dostane se mu do rukou tento článek, tak bych mu chtěl touto cestou vzkázat, že je v litoměřické diecézi nežádoucí. Pokud má hroší kůži a bude se v duchu smát, tím hůře pro něho – i on jednou udělá chybu. Existuje jediný způsob, jak vše odčinit, ale to by se nejspíš musel stát zázrak: Chtěl bych jednoho dne přijít do kostela v Třebívlicích a píšťaly najít opět ve varhanách. Kdyby tak tiše a tajně, jak se ztratily, tak by se stejně tiše a tajně objevily na původních místech. Vše by bylo odčiněno a brzy zapomenuto...

A na závěr rada, jak se bránit v rámci farnosti: U každé větší či déle trvající opravy varhan trvat na kontrolních dnech za přítomnosti organologa!

*Radek Rejšek,
diecézní organolog a kampanolog
Foto archiv autora*

Kdepak asi hrají?

Představujeme

Součástí projektu „Za varhanami litoměřické diecéze“ budou i nahrávky pozoruhodných varhan v litoměřické diecézi. Výtěžek z jejich prodeje bude prakticky použit stejně jako výtěžek z prodeje pexesa „Varhany litoměřické diecéze“, tj. na záchranu ohrožených nástrojů v diecézi.

perspektivní varhaníci mladší generace (studenti a absolventi konzervatoří a hudebních akademií) s citem a smyslem pro interpretaci hodnotné varhanní literatury na dobových nástrojích, jejichž zvukový charakter odpovídá slohu a povaze natočených hudebních děl.

První CD bylo natočeno v děkanském kostele Věch svatých v Litoměřicích, na jehož kůru se nacházejí nepřilíší velké, ale zvukově velmi zajímavé a půvabné varhany postavené německým varhanářstvím Wilhelma Sauera z Frankfurtu nad Odrou. Naše pozvání k natáčení přijal mladý varhaník Aleš Nosek, který v současnosti studuje a působí v Německu a pro CD vybral skladby z období pozdního romantismu a impresionismu, jež jedinečně korespondují s unikátními zvukovými barvami nástroje. CD bude prezentováno během letošní Noci kostelů. Jeho cena je 240 Kč, polovina výtěžku půjde na záchranu varhan v litoměřické diecézi.

Ročně budou vydána dvě CD. Druhé představí klasicistní varhany farního kostela v Chabařovicích.

*Radek Rejšek,
diecézní organolog a kampanolog*

Chtěli byste pomoci i vy?

Kontaktujte nás na tel.: 731 402 553
nebo na solnickova@dltm.cz

Kostel Věch svatých, Litoměřice © Aleš Nosek

Krátké zprávy z diecéze

Diecézní setkání mládeže

49. diecézní setkání mládeže se konalo v Litoměřicích 11. – 12. dubna 2014. Mottem setkání byla slova vybraná papežem Františkem pro 29. světový den mládeže: Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království (Mt 5,3).

Setkání mládeže bylo zahájeno v pátek mší svatou v kapli Diecézního domu kardinála Trochty (DDKT), po které následoval muzikál Tarsan v podání divadelního souboru Spojené farnosti v sále Základní školy Boženy Němcové.

V sobotu mládež litoměřické diecéze přivítal otec biskup Jan Baxant a provedl ji poselstvím papeže

Františka k letošnímu SDM. Jak žít chudobu ducha? Na tuto otázku postupně odpovídali hosté programu – kněz P. Jaroslav Brož, maminka tří dětí Dana Bednářová a manažer Martin Klodner.

Po obědě v DDKT následovala ka-jící bohoslužba s adorací. Během ní mohli mladí lidé přistoupit ke svátosti smíření a poprosit o přimlounou modlitbu. Na závěr bohoslužby byla požehnána brožurka Jesus Inside – modlitební knížka mládeže litoměřické diecéze, kterou si účastníci odvezli jako dárek ze setkání.

Setkání vyvrcholilo pontifikální mší svatou s formulářem za rodiny v ka-

tedrále svatého Štěpána, při které koncelebrowalo 20 kněží a zúčastnilo se jí zhruba 150 mladých lidí. Celé setkání doprovázela kapela Kapři pod vedením sbormistryně Jitky Rosypalové.

Petra Přenosilová,
Diecézní centrum pro mládež

Jáhenské svěcení

Skrze modlitbu a vzkládání rukou diecézního biskupa Mons. Jana Baxanta přijme jáhenské svěcení Bc. Michal Olešák, administrátor in materialibus farností Dlouhý Most, Křižany, Rynoltice a Žibřidice. Slavnost se koná 17. května 2014 od 11 hodin v bazilice Navštívení Panny Marie v Hejnicích. Více informací v příštím čísle Zdislavy.

Benefiční koncert v Ústí nad Labem

Benefiční koncert na záchranu varhan pořádaný o Květné neděli v arciděkanském kostele v Ústí nad Labem byl úspěšný. „Výtěžek činil více než deset tisíc korun, což je více než dvojnásobek částky, která se tu zpravidla vybere při jiných benefičních koncertech,“ řekl zdejší regenschori Václav Urban, pod jehož vedením zde sbor uvedl Pašije podle sv. Jana (skladatele Radka Rejška). Mezi několika stovkami návštěvníků koncertu byli i litoměřický biskup a hejtmán Ústeckého kraje.

Současné dvoumanuálové varhany byly do našeho kostela přeneseny z arcibiskupského semináře v Praze-Dejvicích, které tam postavila kutnohorská firma Josefa Melzera v r. 1930. Jedná se o tzv. pneumatické varhany, na které má negativní vliv především změna teplot a vlhkosti vzduchu, čemuž je nemožné se v kostele vyhnout. Životnost našeho nástroje pomalu dochází a je potřeba generální oprava, abychom vzácný nástroj zachránili.

Pro záchranu zdejších varhan byl vypracován projekt co nejúspěšnější. Počítá se stavbou elektromagnetického hracího stolu, který by měl vyřešit funkčnost a spolehlivost těchto varhan i pro příští generace při zachování jejich již dnes historické hodnoty. Po památkové stránce zůstane nástroj bez zásahu. Rozpočet na takovou opravu činí zhruba jeden milion korun. Tato

částka však postupem času narůstá. Jelikož na nálehavou opravu nemáme prostředky, prosíme Vás o pomoc. Budeme vděční za sebemenší příspěvek. Věříme, že díky mnoha malým dárcům se nám podaří potřebnou částku nashromáždit.

Dary je možné také posílat na účet k tomuto účelu zvláště zřízený: č.ú. 30015-881859359/0800. Na požádání Vám zašleme smlouvu o sponzorském daru, abyste měli možnost si částku odeslat z daní.

Děkujeme!

Dosud bylo na záchranu těchto varhan shromážděno zhruba šest set tisíc korun.

Jana Michálková
www.usti.farnost.cz

Centrum pro mládež vydalo modlitební knížku Jesus Inside

Diecézní centrum pro mládež vydalo letos na jaře modlitební knížku pro mládež litoměřické diecéze. Devadesátistránková brožura nazvaná Jesus Inside obsahuje modlitby rozdělené do těchto čtrnácti témat: základní modlitby, pobožnosti, modlitby k Duchu svatému, chvála Pánu, modlitby za církev, modlitby ke svatým patronům mládeže, modlitby mládeže, modlitby za druhé, křest, něco ke zpovědi, v setkání s Pánem, utváření života, osobní modlitby a den s Bohem.

Modlitební knížku připravili vedoucí centra R.D. Josef Kadlic spolu s R.D. Kamilem Škodou a Petrou Přenosilovou. „Myšlenka vznikla

při přípravě 49. diecézního setkání mládeže. Když jsme přemýšleli o dárku, říkali jsme si, že by bylo dobré zase vložit mladým do rukou nějaké modlitby. Brožurka postupně nabývala a dnes má devadesát stránek,“ říká Petra Přenosilová. A jak uvedl litoměřický biskup Jan Baxant v jejím úvodu, „neni určena jen vám, pravidelně se modlím, ale i těm, kterým zatím my všichni můžeme svou modlitbou o Kristu, příteli lidí, svědčit. Rozmluva s Ježíšem nás uklidňuje, vede nás k pokoji srdce. Sílí nás. A náš Pán každého člověka k rozmluvě zve vlídně a pokojně.“ Bližší informace na www.dclm.cz, e-mail: dcm@dlm.cz

Jana Michálková

Oslava Květné neděle v Jablonci nad Nisou

Již několik let se na Květnou neděli koná průvod přes centrum města Jablonce nad Nisou – z kostela sv. Anny do kostela Nejsvětějšího srdce Ježíšova. Stejně tak tomu bylo i letos 13. dubna. V kostele sv. Anny bylo žehnání ratolestí a průvod se zpěvy a sv. litanie a za asistence městské policie šel opět městem do našeho hlavního děkanského kostela, kde se sloužila mše svatá s čtením pašiovým evangeliem.

Na mnoha místech se takové průvody městy nekonají, mohl by to být impulz pro další farnosti naší diecéze, že naše církve na severu Čech žijí.

Karel Vogt, Jablonec nad Nisou

Bířmování v Libčevsi

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant navštívil v neděli 27. dubna 2014 farnost v Libčevsi. Ve zdejší kostele sloužil mší svatou s udílením svátosti bířmování.

Foto Marie Muchová

Katolické dny v Regensburgu

V letošním roce se již po devadesáté deváté budou v Německu ve dnech 28. května až 1. června konat Katolické dny. Hostitelským městem bude tentokrát bavorský Regensburg.

K účasti na bohatém programu (přednášky, bohoslužby, koncerty, výstavy a další zajímavé akce po celém městě) jsou zváni poprvé také čeští katolíci. Mnoho akcí bude z německého jazyka tlumočeno do angličtiny a také češtiny. Návštěvu Katolických dnů lze pojmut i jako jednodenní výlet s využitím například přímého vlakového spojení z Prahy do Regensburgu a zpět s výhodnou jízdenkou pro jednotlivce i skupinu nabízenou Českými drahami.

Kromě několika desítek subjektů z Německa i ze zahraničí se na Katolických dnech bude prezentovat také litoměřická diecéze. Ve stánku umístěném v samém centru Regensburgu (ulice Am Protzenweiher) bude možné se na roll-up bannerech dozvědět základní informace o litoměřické diecézi, biskupském městě Litoměřicích, diecézních patronech, některých kapitolách z dějin diecéze, poutních místech, německých partnerských diecézích, charitní činnosti či kulturních a přírodních krásách litoměřické diecéze. K dispozici budou letáčky, brožurky a jiné propagační materiály. Pro děti budou připraveny omalovánky s různými vyobrazeními hlavní patronky diecéze sv. Zdislavy doplněné krátkým textem o jejím životě. Ve stánku bude možné ochutnat víno z Litoměřicka a bude se nabízet také něco malého k zakousnutí. Návštěvníkům bude k dispozici tříčlenný tým německy hovořících zaměstnanců Biskupství litoměřického. Stánek bude otevřen od čtvrtka 29. do soboty 31. května, vždy od 11 do 18 hodin.

Kontakty mezi litoměřickou diecézí a německými diecézemi Dresden-Meißen a Görlitz budou obsahem panelové diskuse ve čtvrtek 29. května od 16.30 hodin v prostorách gymnázia Albrecht-Altdorfer-Gymnasium (adresa: Minoritenweg 33). Litoměřická diecéze se dále představí v pátek 30. května od 16.20 hodin v rámci patnáctiminutové prezentace na pódiu umístěném v ulici Am Gries, rovněž v centru Regensburgu, kde bude probíhat nejrůznější program určený pro kolem procházející návštěvníky Kato-

lických dnů. Protože účelem jednotlivých vystoupení je zaujmout kolemjdoucí, bude prezentace litoměřické diecéze koncipována v duchu knihy Otfrieda Preußlera „Útěk do Egypta přes Království české“.

jehož děj se odehrává na území litoměřické diecéze, kudy za oněch svatých dob vedla cesta z Betléma do Egypta (napříč Šluknovskem, pak Českolipskem, kolem Ještědu a dál po staré celní silnici přes Žalčův do Slezska).

Jana Hovorková, koordinátorka akce
za litoměřickou diecézi

Ilustrační foto: jeden z bannerů prezentujících litoměřickou diecézi na Katolických dnech 2014

Program a další informace o Katolických dnech v českém jazyce najdete na www.katholikentag.de/vitejte. Kontaktní osobou pro český mluvící účastníky je Jana Vlčková, tel.: +49 941 584 390 138, e-mail: jana.vlckova@katholikentag.de nebo Helena Radová, e-mail: helena.radova@katholikentag.de.

Jak jsem se učil být farářem II. Oběd

Když jsem dorazil do Kostomlat nad Labem, odebral jsem se na faru, kde jsem nesměle zazvonil. V budově se nacházela základní škola. Tedy jen ročníky; třetí, čtvrtý a pátý. Ne, nevívali mne děvčata a chlapci, ani ze tříd nezazněl dětský sbor Antonína Dvořáka z opery Jakobín. Žádné „Vítej, o pane náš...“, ale rázně a energicky se otevřelo v přízemí okno, ve kterém se objevil přísný obličej ženy orámovaný šátkem a na temeni hlavy měla naražou baretku černé hlavy. Její nekompromisní vzhled dodatečně zdůrazňovaly brýle značky Cais a kožený kabát. Než jsem stačil zvolat „Zdrávas, Královno“, uslyšel jsem: „Bratr je v kostele,“ a okno se zavřelo. Tak tedy žádné kafe ani svačina mě tady nečeká, i když se žaludek už hlásil a byl na tuto strunu naladěný.

Napsali jste...

Pan děkan mě v začouzené sakristii bratrsky přijal objetím a podáním ruky. Překvapilo mě, jak to tu bylo všechno zčernalé a zapáchalo spálenou naftou. Na skříních ležely nepoužívané a možná už nepoužitelné ornáty. Pan děkan, hodný člověk, omluvně vysvětloval, že zrovna před několika dny vypadla trubka z hořících naftových kamen. „Určitě to brzo vyvětrá, dyť je konec července. Jsem hrozně zimomřivý,“ vysvětloval. „A ty ornáty se jistě dají vyčistit a budou zas k použití. Vymalovat a uklidit bude potřeba taky, ale s tím si vy jistě poradíte, dyť jste od fochu.“

Vše mi bylo také řádně předáno, od znečištěných parament, precios a ostatního kněžského inventáře. Všechny otřepané koberce a zahradní židle byly důkladně spočítány, změřeny a popsány. Dokonce i desítky krabic starých voskových květů z věnců, které bylo líto slečně vyhodit. I úřad mi byl předán v sakristii. Mimo duplikáty k matrikám vše klaplo. A tak jsem na radu pana děkana z Liberce nic neřekl a doufal, že ty duplikáty na mně hned tak někdo chtít nebude. Anděl Páně jsme se společně pomodlili před oltářem sv. Bartoloměje a byl jsem pozván na oběd.

Pan děkan se omlouval, že přes týden jedí skromně, ale v sobotu že chodí na oběd do hospody k Cepkům, a to přes to, že tam v ten den nevaří, protože paní hostinská ví, že jeho sestra na nějaké kuchtě moc není. Zato je zdatná profesorka češtiny a franštiny, ale také němčiny. Škoda jen, že už je v invalid-

ním důchodu. Když jde na nákup, tak mu koupí kus tlačenky nebo salámu, aby měl i přes týden něco na chuť. S milovickým varhaníkem si u nich v neděli zajde do restaurace ke Hvězdě, když mají důchodci vlak zadarmo.

Na faře slečna zopakovala, snad také na omluvu, to, co říkal děkan. Snad s tím rozdílem, že dodala: „Oni jsou skromní v jídle i nápoji.“ Oběd nebyl nijak výrazně cítit, snad i proto, že kuchyň byla také zčernalá od topení a špatného tahu. Větrat se tu moc nesmělo, slečna je na plíce. K obědu byla polévka zvaná oukrop. Jak mi bylo vysvětleno, pravý oukrop spočívá z převařeného kmínu, kterým se zaleje rozetřený česnek se solí a lžice sádla na talíři. Ten náš oukrop byl vylepšený vývarem ze špekáčků. Hlavní chod byla čočka s buřtem, lépe řečeno s malým, značně ztuhlým buřtíčkem. O obsahu plném šlachovitých kousků a špeku raději pomlčím. Ovšem slečna, když viděla mé rozpaky, nemlčela: „To my s bratrem sníme všechno, i kůžičku, která se musí pořádně rozžvýkat.“ Všechno jsme tedy hojně spláchnuli lipo-
vým čajem, až mi vyrazil pot na čelo.

Chvilí jsem ještě zvořile poseděl a pak jsem se už poroučel s připomenutím, že v sobotu se přistěhuji, a oni slíbili, že den předtím se odstěhují. Poradili mi, ať chodím v sobotu do hospody k Cepkům a v neděli ke Hvězdě, že mě to na moc nepřijde. Inu, kněz má být přece skromný.

WV

(další ze vzpomínek jednoho z kněží naší diecéze)

Velikonoční příběh v Teplicích

Na Veliký pátek ožily Teplice Velikonočním příběhem, který připravila teplická Římskokatolická farnost ve spolupráci se Salesiánským střediskem Štěpána Trochty. Na Teplice se sice snažely kapky deště, organizátoři však byli na nepřízeň počasí připraveni a sportovně-vzdělávací odpoledne pro děti a jejich rodiče uspořádali pod skleněnou lázeňskou kolonádou u Domu kultury.

„Celé Velikonoce jsou spojeny s osobou Ježíše Krista, jehož ukřižování a zmrtnýchvstání jsou ústředními body velikonočních svátků. Ježíš je historická osobnost a považujeme za důležité seznámit s ním tepleckou veřejnost i mimo naše kostely. Velikonoce jsou totiž největším křesťanským svátkem celého roku,“ uvedl ke konání akce teplecký farář Jan Blaha.

U tepleckého Domu kultury bylo pro děti připraveno několik stanovišť, na

kterých se dozvěděly více o osobě a životě Ježíše. „Jednotlivé úkoly připomněly důležité části jeho života od narození v Betlémě až po jeho smrt a tajemné vzkříšení, ve které věří křesťané,“ popsala soutěžní stanoviště ředitelka salesiánského střediska Vendulka Drobná.

Přes nepřízeň počasí se do soutěží zapojilo několik desítek dětí se svými rodiči. Nebylo možné je přehlédnout. Odcházely s úsměvem na rtech, lízátkem v ruce a vlastnoručně vyrobenou velikonoční plackou na bundě.

Děti se mohou již teď těšit na další akci salesiánského střediska. U příležitosti zahájení lázeňské sezony pro ně připravuje v sobotu 31. května 2014 v Zámecké zahradě lanové aktivity. Více informací bude k dispozici na webovém stránce www.teplice.sdb.cz.

Jana Švecová, Teplice

Liberečtí navštívili Eichstätt

Zástupci libereckého vikariátu navštívili na přelomu letošního dubna a května Eichstätt, Weißenburg in Bayern a Wemding. A jak jejich cesta probíhala?

Středa 30. dubna

Před polednem vyrazila výprava ve složení P. Radek Jurnečka - arciděkan, S.M. Lucie Markéta Pospíšilová FMA, Filip Kužel a Lucie Dvořáková v zapůjčeném minibusu do německého Eichstättu. Před dómem (Eichstäter Dom) nás netrpělivě očekávala uvítací komise včetně průvodce a organizátora, pana Günthera Dischingera. Monsignore Christoph Kühn nás provedl dómem. Večer jsme se ubytovali ve zdejších semináři pro bohoslovce a po večerech v místní restauraci.

Čtvrtek 1. května

Po prohlídce kostela Anděla Strážného (Schutzengelkirche) v eichstättském semináři a ranní mši v dómě, kterou koncedoval i pan arciděkan Jurnečka, se naše výprava přemístila do nedalekého Weißenburgu v Bavorsku, kde nás v kostele svatého Willibalda (St. Willibald Kirche), jednoho z místních patronů, přivítal pan děkan Konrad Bayerle a krátce nás seznámil s historií města a kostela.

Po ubytování v hotelu Černý medvěd (Schwarzer Bär) v centru Weißenbur-

Zleva: Lucie Dvořáková, Filip Kužel, S.M. Lucie Markéta Pospíšilová FMA, arciděkan Radek Jurnečka, kanovník Mons. Christoph Kühn, Günter Dischinger, Lukáš Hrabánek – bohoslovec v eichstättském semináři za litoměřickou diecézi. Foto Gerhard Rott

gu nás moravský rodák Daniel Banánek, žijící již delší dobu v Německu, provedl městem, ukázal nám Limes Romanus (Limes) a starořímské lázně (Therme). Nakonec nám představil svou rodinu a pozval nás na kávu.

Večer nás čekala májová pobožnost pod vedením místního jáhna v moderním kostele svatého Kříže (Hl. Kreuz Kirche) včetně námi zpívané písně Budiž vděčně veleběna. Poté probíhala asi dvouhodinová přednáška a prezentace o děkanátu Weißenburg – Wemding a vikariátu Liberec, kterou měli pan děkan Bayerle a pan arciděkan Jurnečka.

Pátek 2. května

Po ranní mši v kostele svatého Kříže celebrou děkanem Bayerlem jsme vyrazili i s panem Dischingerem na poutní místo Mariin pramínek (Maria Brunnenlein). Zde nás monsignore Heinrich Weiss provedl po místní bazilice (Basilika minor). Následoval přesun do centra města Wemding. Po přijetí na faře místním farářem nás čekala prohlídka města a návštěva farního kostela svatého Emmerama (St. Emmeram Kirche). Dále jsme navštívili klášter sester karmelitek a měli jsme možnost s jejich matkou představenou mluvit a být krátce přítomni jejich modlitby.

Po návratu do poutního místa Mariin pramínek, procházce a večeri jsme šli do baziliky na májovou pobožnost, na níž jsme vystoupili s českou mariánskou písní Ave Maria, Pán Bůh s tebou.

V místním poutním centru večer probíhala prezentace pana arciděkana Jurnečky o vikariátu Liberec.

Sobota 3. května

Dopoledne jsme se přestěhovali do hotelu Casino ve Weißenburgu, nakoupili jsme dárky domů a vyrazili procházkou na bývalou pevnost Wülzburg. Dopoledne jsme po delším hledání našli takzvaný Karlův příkop (Fossa Carolina) v Treuchtlingenu a hlavně Stodolní kostel (Scheunenkirche) v Dettenheimu. Tento kostelík byl v prostorách bývalé stodoly a měl svou neopakovatelnou atmosféru. Po krátké mši jsme byli pozváni majitelem přílehlého zámečku na jeho prohlídku.

Neděle 4. května

Po nedělní mši v kostele svatého Willibalda (St. Willibald Kirche) koncedovanou kaplanem Lappertem a arciděkanem Jurnečkou jsme se rozloučili a vraceli se do Liberce.

Lucie Dvořáková, Liberec

Tajemství a odkaz dvou bust

Jezuitské gymnázium v Bohosudově bylo založeno již v roce 1679. Vezmeme-li v úvahu neexistenci školy v období totality jen jako okolnostmi vynucené přerušování činnosti, patří současné Biskupské gymnázium se Základní školou a Mateřskou školou v Bohosudově k jednomu z nejstarších gymnázií v Česku.

V roce 1993 litoměřický biskup Mons. Josef Koukl činnost Biskupského gymnázia obnovil. Při této významné události se v červnu 1993 v Bazilice Panny Marie Sedmibolestné v Bohosudově konal koncert Brixihom komorního souboru Teplice. V rámci slavnostního ceremoniálu byla gymnáziu předána busta J. L. Oehlschlägela. Jejím autorem je krupský sochař a malíř Pavel

Karták. Busta se stala nepřehlédnutelnou ozdobou vstupní chodby Biskupského gymnázia.

Pod záštitou Městského úřadu v Duchově a Obecního úřadu v Lahošti uspořádal Brixihom komorní soubor Teplice na konci ledna roku 2000 ve Valdštejnském sále duchovského zámku koncert s názvem „Vánoční doznívání“. Mimo jiné zde zazněla i nádherná pastorální mše J. L. Oehlschlägela. Stalo se v 275. roce od mistrova narození. K tomuto výročí zde byla rovněž odhalena jeho druhá busta, dokončená Pavlem Kartákem v závěru roku 1999. Je nyní umístěna ve vstupní chodbě budovy Obecního úřadu v Lahošti, v rodišti skladatele.

Jak šel čas, lidé zapomínali, studenti a žáci se měnili...

Chodíme kolem ní každý den, cestou do školy, úřadu a zpět, ale co o ní víme? Při první cestě jsme si na štítku přečetli, čí busta je. Tím ale většinou náš zájem opadá a dále již bezmyšlenkovitě dvakrát denně kráčíme kolem ní... Byla by velká škoda nezjistit její tajemství – kdo vlastně byl J. L. Oehlschlägel?

Jan Lohelius Oehlschlägel se narodil na svátek sv. Silvestra roku 1724 v rodině vesnického kováře v Lahošti u Duchova Josefa Oehlschlägela a matky Anny Cathariny. Pokřtěn byl jmény Franz Joseph, po celý život však užíval jméno Jan po svém kmotru. Později v klášteře přijal řádové jméno Lohelius z úcty k tehdejšímu pražskému arcibiskupovi téhož jména. Hře na klavír a varhany se od dětství učil v Duchově, jméno jeho učitele se však nedochovalo. V roce 1737 z popudu duchovských Valdštejnů započal gymnaziální studia v jezuitském klášteře v Bohosudově a hned následujícího roku se pro svůj talent stal varhaníkem tamní baziliky. Roku 1741 počal studovat filozofii v Praze, přičemž zastával místo varhaníka u sv. Máří Magdaleny a v maltézském chrámu. V roce 1747 dosáhl uvolnění z poddanství vstupem do Řádu sv. Norberta (praemonstráti) v Praze na Strahově, kde byl 15. 3. 1755 vysvěcen na kněze. Kromě plnění kněžských a klášterních povinností od roku 1756 až do své smrti zastával funkci ředitele kůru. Organizoval hudbu k obřadům i pro mnichy v klášteře, vyučoval hudbě (pravděpodobně i J. J. Rybu). Komponoval duchovní hudbu, jeho skladatelský sloh (stejně jako F. X. Brixihom či W. A. Mozarta) byl předzvěstí přechodu od baroka ke klasicismu, i když se ještě přidržoval stylu italského baroka. Jeho hudební odkaz čítá téměř 200 skladeb (některé věnoval i osecké-

mu klášteru), z nichž vynikají jeho pastorelly, oratoria a mše. Od roku 1765 se věnoval s povolením opata Dahlera po plných 15 let práci varhanářské. Provedl rozsáhlou přestavbu strahovských varhan a jejich rozšíření tak, že se mu dostalo uznání i od W. A. Mozarta, přičemž všechny práce truhlářské, císařské, mechanické i intonérské provedl sám, což popsal ve dvou obsáhlých publikacích. Zemřel v Praze 22. února 1788 a pohřben byl na hřbitově v Košfích.

Jan Lohelius Oehlschlägel je významným reprezentantem české hudební historie přelomu baroka a klasicismu. Ústeckému kraji a zejména teplickému regionu zanechal tento lahošťský rodák vzácný kulturní odkaz, který by právě zde neměl být nikdy opomíjen. Jde přece o tolik potřebné oživování toho

nejlepšího, co tento region může svým občanům i svým hostům nabídnout. Právě proto byl dlouhá léta, a i nadále bude tento mistr úzce spjat s činností Brixihlo komorního souboru Teplice. O znovuobjevení mnoha jeho krásných skladeb se významně zasloužil skladatel a dlouholetý sborníkář a dirigent souboru, Bohdan Ostroveršenko, který v listopadu loňského roku zemřel. V archívech vyhledával jeho díla a s pomocí varhaníka Vojtěcha Eugena Josífka je přepisoval do moderní notace. Díky této náročné práci je pak bylo možno opětovně uvést do života. V archívu souboru je nyní čtrnáct Oehlschlägelových skladeb. Noty budou nepochybně i v dalších le-

Autorem bust je sochař a malíř Pavel Karták

tech opětovně na koncertech v rukou zpěváků a na pultcích instrumentalistů souboru a jeho hudba bude jako dříve těšit naše posluchače.

V letošním roce se Brixihlo komorní soubor Teplice zaměřil na českou duchovní hudbu napříč staletími. Je připravený prezentovat v probíhajícímu Roku české hudby 2014 skladby jubilujících autorů a ovšem také neprávem pozapomenutého regionálního skladatele J. L. Oehlschlägela, od jehož narození uplyne v závěru letošního roku 290 let.

Ing. M. Gloser, L. Doubková

Zamyšlení farníka

Téměř dvanáct let jezdím do švýcarského kantonu Ticino, který sousedí s italskou Lombardií a je převážně katolický. Je tam řada kostelů, z nichž jedny z nejkrásnějších jsou San Lorenzo a barokní s nádhernými freskami San Rocco. V Luganu, kde se tyto „chiesy“, jak se italsky kostelům říká, nacházejí, je do nich volný přístup po celý den. Každý návštěvník může do kasičky vhodit jeden švýcarský frank a zapálit si svíčku. Navštívil jsem před časem další kostel, San Antonio, který je přímo uprostřed Lugana, kousek od obchodního domu Manor. Byla to náhoda, začala právě mše. Celebroval ji farář černé pleti v itaštině, který pocházel z Madagaskaru. Pomocníka měl ve starším pánovi v civilním oděvu, který předzpěvoval. I když jsou v kostele varhany, nikdo na ně nehrál. Při mši nás bylo kolem třiceti věřících, ve velké většině starých lidí a podle výrazu také chudých. Stejně jako v Čechách ani ve Švýcarsku nechodí do kostela „bohatí“... Mše trvala třicet minut, pomocník faráře nás obešel s tou známou hůlkou, kde měl na konci malý sáček. Vzpomněl jsem si, jak nádhernou protu máme my podbořanští farníci mši v kostele sv. Petra a Pavla. Barokní oltář, reliéfy, květiny a především zpěv a nádherný zvuk varhan. V kostele si mohou děti věřících při mši malovat anebo hrát s hračkami. Přiznám se, že něco takového je málokde k vidění. V našem kostele, který bohužel nemůže být volně přístupný po celý den jako v Luganu, se ukazuje, jak důležitá je činnost faráře. Otec Alexandr, který je polského původu a bydlí na faře, totiž s farníky žije, a to je velmi důležité. Jeho mše se sice drží předepsané liturgie, ale on sám tam dává něco neopakovatelného, osobního a jeho kázání jsou pro mne vždy inspirující. Kolik je u nás farností, kam farář přijede a odcelebruje mši, ale s farníky vůbec nežije! Možná i to je důvod, proč chodí do kostelů málo lidí.

Německý politik, ministr financí Wolfgang Schäuble (který praktikuje politiku jako postižený na vozíčku mnoho let) nedávno napsal útlou knížku „Braucht unsere Gesellschaft Religion?“ (Potřebuje naše společnost náboženství?). Píše v ní, že náboženství, a nejen křesťanství, patří k důležitým silám, které lidi spojují, a to je to, co právě dnes v naší stále individualističtější společnosti potřebujeme. Politické instituce jsou důležité, ale samy nestačí plnit všechny naše potřeby. Velmi důležitou úlohu právě náboženství může hrát v charitě, v péči o potřebné, nemohoucí, postižené anebo staré lidi. Nikde tyto sociální požadavky samotný stát nemůže naplnit. Velmi zajímavě píše Wolfgang Schäuble o ateistech, že také oni se neobejdou bez náboženství. Přinejmenším, když jde o základní otázky o začátku a konci, když jde o smysl života, pravdy a práva, narazí někdo, kdo nepatří do náboženského společenství, na náboženskou dimenzi. Také ateisté hledají absolutní orientační bod, například ideu pravdy nebo svobody, práva nebo spravedlnosti. Když tím nejsou myšleny ideologie, nýbrž něco, co si jako povinnost berou na sebe jednotlivci, je zde více společného, než si člověk může myslet. Základní myšlenkou této knihy je především respektování každé víry (že např. islám nemusí znamenat militantní islamismus) a usmíření všech náboženství. Sám bývalý ministerský předseda Velké Británie Tony Blair, který konvertoval ke katolictví, upozorňuje, že politici po krachu ideologií komunizmu a nacizmu musí v politice počítat s náboženstvím, neboť lidé budou hledat pevné ukotvení a budou hledat něco, s čím se mohou ztotožnit a co jim může přinést právě víra.

Bohužel není v naší zemi politik, jenž by otevřeně řekl, že společnost náboženství, které představují církve, potřebuje, protože péči o charitu, o potřebné, postižené, staré lidi nikdy nebude schopen zajistit samotný stát. K zajištění této bohužel služby však církve potřebují zdroje. Silný odpor české společnosti k náboženství, a především ke katolické církvi, brání k uskutečnění pro společnost tak prospěšné činnosti.

Věřím však v dobro, že čas je moudrý lékař, a i český člověk začne používat svého selského rozumu a postupně se zbaví bludů a mýtů, které do něho zasadilo skoro 170 let českého národovědectví a totalitního bolševického myšlení.

*Bohumil Řeřicha, Podbořany
kráceno*

Z osobní pozůstalosti Františka Vetešníka

Vzpomeneme-li východočeské městečko Sobotka, jistě se rodákům i zasvěceným vybaví jméno soboteckého děkana, mecenáše a výrazné, leč poněkud opomenuté osobnosti národního obrození, Františka Matějoviče Vetešníka. Tento vpravdě renesanční člověk z řad katolického duchovenstva – vlastivědný badatel, básník a překladatel – po sobě vedle duchovního odkazu prostřednictvím svých spisů a děl zanechal v Sobotce i rozsáhlou knihovnu, která dodnes poutá pozornost archivářů a historiků, vyžadující katalogizaci a důkladné zmapování jejích přírůstků.

Díky zachovalé osobní pozůstalosti Františka Vetešníka uložené v Literárním archivu Památníku národního písemnictví nahlédnout do vztahů a kontaktů Vetešnickových s dalšími českými národními buditeli, jakož i zesondování širokého spektra odborných i uměleckých zájmů soboteckého jemnostpána. Zároveň nám její studium umožní i do jisté míry vysledovat přírůstky rozsáhlé Vetešnickovy sobotecké knihovny.

Zajímavým je z tohoto pohledu dopis kopidlenického kaplana Jana Raisa z 25. června 1839, jenž svědčí nejen o Vetešnickově lásce ke knihám, ale též o jeho úsilí o podporu národního vzdělávání:

„Vysoce učený veledůstojný pane!

Přišel jsem do Samsiny v tom úmyslu, že při té příležitosti též do Sobotky se podívám a spolu Vaší Veledůstojnosti osobně svou hlubokou poklonu učiním. Avšak zdrže se děle, než jsem zamýšlel, v Šamsině, a ja přinucen ještě téhož dne domů se navrátiti, osměluji se poslem od veledobného pana faráře samsinského zjednaným, třetí díl Hengstenbergova spisu¹ s tím nejvroucnějším důkázáním odeslati.

Jsa přesvědčen, že Vaše Veledůstojnost, ob- jednáva se sobě podobných spisů, s laskavou ochotností přispívá k vzdělání těch, jenž na knihy tak velikého nákladu učiniti nemohou, cítím se zavázán býti, ubezpečiti Vaší Veledústojnost, že jsem z tohoto výborného plodu theologické literatury velmi mnoho vyzískal. Ze všech třech dílů vyhotovil jsem si obšírný výtah, vyjímaje proroka Daniele v 2hém dílu, o kterýž ještě jednou co nejuctivěji požádati se osmělím.

*An povinnované díky Vaší Veledústojnosti ještě jednou opakuji, přeji a žádám na Pánu Bohu stálého zehnaní, s tou nejhlubší poklonou zůstává Vaší Veledústojnosti
nejponiženější sluha Jan Rais mp.
Kaplan kopidlenický
V Šamsině dne 25. června 1839.“*

Obdobným příkladem pro dokreslení nám může být fragment dopisu Václava Hanky, který zde zároveň vyzdvihuje badatelskou činnost a zájmy Františka Vetešníka k historickým a geografickým vědám:

„Vaše Důstojnosti!

Zde přiložený spis Hystorya prawodawstwa slovianskich² žádá se mi, že něco po chuti bude, nebo badačovi historickému i geografickému obojetno to býti nemůže, aby též, co se dotýče věci jiných jednání národů před očima měl. Pokud já tomu rozumím, jest to práce posud jediná v tomto předmětu...“

Mezi korespondencí nalezneme dopisy celé řady osobností, k nimž měl Vetešník svým zaměřením i vystupováním blízko, a mnoho z nich patřilo k jeho dobrým přátelům. Část, jak už bylo zmíněno výše, tvoří nedatovatelné fragmenty, jejichž informace jsou přesto nenahraditelné. Obzvláště úzké přátelské vztahy pojily Františka Vetešníka k Josefu Jungmannovi. Zajímavé z tohoto pohledu jsou obzvláště fragmenty dvou dopisů. V prvním z nich Jungmann děkuje Vetešníkovi za pozvání a laskavé přijetí své i svých dcer v Sobotce, kdy mohl, jak se svěruje svému příteli, opustit sevřenost městského života a využít času stráveného u přítele v Sobotce k duchovnímu odpočinku a relaxaci:

„Velebný pane, Milovaný příteli!

Ještě jednou skládám povinné díky z laskavého a přátelského mne a mých dcer přijetí, kteréž ruce líbají a spolu uctívě za všecko Vašnosti děkuji. Čas byl surchovaný, že se z toho Vašeho ráje jednou vybrali, neboť by se nám do toho městského, žami obklíčeného a sevrěného života nijak nechtělo. Dcery mé ještě v duchu u Vás a v Libuni obcují, a já sám brzo bych pracovati u stolíku byl zapomněl.“

Z dalšího se dochoval jen fragment s přípisem, v němž Vetešníka žádá, aby v korespondenci neuváděl v adrese familierní oslovení Josefovič, kterým se stává nechtěně terčem posměchu u kolegů v kanceláři.

Velmi významný okruh Vetešnickových přátel tvořili spolubratři z řad národně buditelských kněží, kterážto skupina byla až do společenských změn na konci 20. století v historiografii 19. století velmi opomíjená. Nejvýraznější roli sehrál bezesporu libušský jemnostpán Antonín Marek, s nímž Vetešník úzce spolupracoval na vydávání Časopisu pro katolické duchovenstvo. Z korespondence můžeme poukázat na přátelské

vztahy, které oba duchovní udržovali. Zároveň stál Antonín Marek za podáním pochvalného dekretu za zásluhy o zmíněný časopis Františku Vetešníkovi od arcibiskupské pražské konzistoře roku 1845. Spolu s Vetešníkem publikoval ve výše zmíněném časopisu také Václav Pešina z Čechorodu, kanovník svatovítské kapituly, jenž mu v jednom z dopisů vyslovuje uznání za horlivou práci a žádá jej, aby nadále pokračoval v získávání nových spolupracovníků pro publikační činnost:

„Vaší Důstojnosti, vysoce vážený pane! Vřelou srdečností Vaší Důstojnosti za odeslané příspěvky k Časopisu našemu zavázán zůstávám. Žádosti žádal jsem, by jste plody Vašich výtečných ducha schopností Časopis náš zdobil; a že se touha má vyplnila, velice jsem nad tím potěšen byl.“ ... „Ráčtež nám již věrný zůstatí, a jak možno bude v okolí Vašem, o tom Weimaru českém, nám i dalších spolupodělníků získati. S každým důležitým a podařeným pojednáním si do Časopisu připíleme.“

Neopomenutelnou roli při všestranném bádání Františka Vetešníka sehráli i řadoví duchovní, kteří velmi ochotně a horlivě podporovali práci soboteckého buditele, ať už sháněním nových spisů, cestováním po historických místech a pamětihodnostech v Čechách a následně tvorbě poznámek, či přepisováním epigrafických památek. A nezanedbatelnou roli sehrála nepochybně i duchovní podpora, které se Františkovi Vetešníkovi dostávalo ze strany svých spolubratří a přátel.

Uvedené příklady coby nahlédnutí do pozůstalosti Františka Vetešníka, již se v současné době dostává svého zpracování do podoby souvislého životopisu, představují jen několik málo střípků z rozsáhlé mozaiky, která nám pomůže poodhalit obraz jedné z opomenutých postav českého národního obrození, soboteckého děkana a buditele Františka Vetešníka.

¹ Jedná se o spis Christologie des Alten Testaments und Commentar über die Messianischen Weissagen der Propheten. Dritter und letzter Theil od německého teologa Ernsta Wilhelma Hengstenberga, který vyšel roku 1835 v Berlíně.

² Spis Historia prawodawstwa slowiańskiego od polského historika a slavjanofila Wacława Aleksandra Maciejowského vyšel v letech 1832–1835 ve čtyřech svazcích.

Bc. Kryštof Kouřil

Autor článku je studentem Katedry historie Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci

Díky médiím, a to zejména bulvárnímu tisku a komerčním televizním stanicím, je nám pravidelně vysvětlován termín ghetto. Takto nazývaná sociálně vyloučená lokalita se nachází téměř v každém větším, ale i menším městě. Ghetto jako slovo má mnoho lidí spojeno s hrůzami druhé světové války, a proto představa takového místa může být u každého člověka jiná. Odlišná jsou ale i jednotlivá ghetta v reálu. V jedné obci je to jeden dům, v jiné jedna ulice, v další celá čtvrť. Dokonce i jejich podoba je velmi odlišná. Zatímco v Janově jsme si naprosto jisti, že se právě nacházíme v sociálně vyloučené lokalitě, např. v Lovosicích toto místo cizinec sotva postřehne.

Dagmar Lendelová
Foto Miroslava Holemá

Právě v sociálně vyloučené lokalitě města Lovosice jsem se sešla s Dagmar Lendelovou, terénní pracovnící Farní charity Lovosice. Pozvala mě k sobě domů, kde jsme v útulné kuchyni u šálku kávy probíraly její zkušenosti a „pohled na věc“.

Jak dlouho žijete v Lovosicích, paní Lendelová?

V svých jedenácti letech jsme se sem s rodiči a sourozenci přistěhovali z Lukavce. Mám tři sestry a dva bratry. Než jsme se usadili tady v Lovosicích, hodně jsme se stěhovali. Bydli jsme v Příbrami, Dobříši, Jáchymově, prostě tam, kde byla práce. Už moji prarodiče sem jezdili ze Slovenska za prací. V Lovosicích jsme měli větší část příbuzenstva, tak jsme šli sem a už jsme tu zůstali.

Jaký byl začátek spolupráce s Farní charitou Lovosice?

V roce 2006 jsem pracovala jako prodavačka v hračkárně. Už tehdy za mnou do práce chodili různí lidé, že potřebují pomoc s vyplněním papírů na úřady, s kontrolou smluv k bydlení atd. A chodila tam i paní Radka Podpinková, tedy jako zákaznice. V té době se rozhodla založit profesionální charitu právě v Lovosicích. Do té doby nějaké činnosti fungovaly na dobrovolnické úrovni. Potřebovala někoho, kdo se v Lovosicích hlavně po sociální stránce vyzná. Tak mě oslovila. Jako první zakládali nízkoprahové centrum, pomáhala jsem s výběrem dětí z ohrožených skupin. Fungovala jsem jako prostředník mezi ní a romskými rodinami. Seznamovala jsem je, spíše jsem ulehčovala první kontakt a vyjasňovala případná nedorozumění. Následkem této spolupráce mě oslovila paní Bímonová (ředitelka Farní charity Lovosice – pozn.) s nabídkou trvalého zaměstnání. Nastoupila jsem tedy jako terénní pracovníce. Klienti za mnou místo do hračkárny začali docházet do kanceláře, vlastně jsem jen vyměnila prostory.

Takže to vlastně pro vás ani nebyla taková změna?

Ale ano. Najednou jsem to začala dělat profesionálně. S tím byla a samozřejmě stále je spojena celá řada

povinností. Nejdřív jsem si musela zvýšit kvalifikaci. Absolvovala jsem kurz pracovníka v sociálních službách v rámci vzdělávání na Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, kde jsem se setkala s úžasnou paní lektorkou Bednářovou. Nikdy předtím jsem nepracovala s počítačem, všechno jsem psala v ruce nebo jsem řekla synovi, v tuto chvíli už jsem to musela zvládnout sama. Paní Bímonová mě posadila k počítači, řekla mi, co je monitor a co je myš, a odjela na dva dny na školení. Hodinu po odjezdu paní vedoucí přišla rodina z Kazachstánu, která potřebovala vyplnit žádosti k pobytu a vyřešit bydlení. Prostě jsem se musela naučit věci řešit rychle, kvalitně a sama. Neměla jsem se koho zeptat. Paní ředitelka mě po čase začala „tlačit“ do školy. Nastoupila jsem na dvouletý obor Asistent pedagoga. Ten rok se neotvírala sociální práce. Po dvou letech jsem mohla skončit Osvědčením, nebo zůstat a za další tři roky ukončit středoškolské vzdělání maturitou. Tak jsem zůstala a zakončila státní maturitou. Nyní pokračuji na Vyšší odborné škole v Mostě, tentokrát už v oboru Sociální práce.

Bylo naopak ve vašich začátcích něco, co vám práci usnadnilo?

Měla jsem obrovskou výhodu v tom, že už v první pracovní den jsem znala lokalitu. Žiju tu už skoro čtyřicet let, velmi dobře se tedy v této komunitě orientuji. Klienti mi moc nemůžou lhát, protože vím, jak žijí, znám jejich rodinné vazby, jejich problémy z mnoha úhlů pohledu. Nevím, jestli je ta podrobná znalost vždycky dobře i pro klienty. Pro někoho je jednodušší se mnou mluvit, pro někoho naopak.

Pod pojmem „terénní pracovník“ si mnoho lidí představí spoustu variant. Co je přesně středobodem vaší práce?

Já se věnuji převážně romskému et-

niku, ne výhradně, ale převážně ano. Pomáhám s vypisováním formulářů, řešením exekucí, věnuji se osvětě finanční gramotnosti, provádím osobní asistenci při jednání na úřadech, u soudu. Jednám s jednotlivými odděleními na úřadech a podobně. Pracuji s několika skupinami lidí. Jednou z nich jsou lidé, kteří se ocitli na ulici díky závislosti na drogách. U nich řešíme základní doklady, protože je většinou ztratili, pak sociální dávky a dále je informujeme o působnosti K-center jakožto služby, která se na tuto skupinu lidí specializuje. Bydlení většinou řešit nechtějí, drží se svých skupin. Drogově závislí klienti, se kterými se setkávám já, pocházejí většinou z majoritní společnosti. Rozhodnutí o způsobu života je na každém, my to respektujeme. Za každým slovem „klient“ je konkrétní člověk, který se někde narodil, někde žil, někde měl nebo má rodinu, se kterou se často zpřetrhaly vazby. Už jen proto, aby tito lidé získali sociální dávku, se oficiálně vzájemně vylučují ze společné domácnosti. I od této zdánlivě banality je k bezdomovectví jen krůček. Další skupinou lidí, která dle mého názoru v posledních letech narůstá, jsou lidé, kteří žijí na ulici a tento způsob života si vybrali. Dost často jsou to lidé, kteří mají za sebou rozpad manželství. Netráví svůj čas ve skupinách, jsou to samotáři, často bez dokladů. K těmto lidem je velice obtížné se dostat. Dostaneme se jen k těm, kteří nás sami vyhledají. Využijí pak služeb šatníku nebo výdej potravin. V rámci prevence můžeme udělat jen toto. Tito lidé nechtějí nikde bydlet a už vůbec nechtějí s nikým sdílet pokoj. Většinou jsou dlouhodobě nezaměstnaní, i když dosáhnou důchodového věku, nesplní požadovaný počet let sociálního pojištění, a proto nemají nárok na starobní důchod a na sklonku života zůstávají bez prostředků. Jsou závislí na dávkách v hmotné nouzi. Mnoho lidí o podmínkách příznání starobního, ale i invalidního důchodu neví. Pravidla splnění let sociálního pojištění, to znamená odpracovaných let, fungují u obou těchto variant důchodu. Ve chvíli, kdy si zažádají, je pro ně tento fakt velkým překvapením. Vlastně na důchod nikdy nedosáhnou. Další skupinou lidí, se kterou pracuji, jsou lidé a rodiny žijící v azylovém domě. Tam poskytují převážně dluhové poradenství a pomáhám se získáváním nového bydlení.

V čem vidíte zásadní problémy v otázkách bydlení lidí ohrožených sociálním vyloučením či již sociálně vyloučených?

Dříve, a tím teď myslím v minulém

režimu, existovaly hygienické normy běžného života. Stejně normy, které jsou dnes běžné například pro nemocnice nebo kasárna. Na ubytovnách nebo tedy azylových domech a ani de facto v bytech tyto normy běžné nejsou. Dříve byly, například na jednom pokoji v ubytovně bývala dvě lůžka. Teď je běžné, že v pokoji o 12 m² žije šest a více lidí. Tyto normy byly zákonem dané, ale bohužel jaksi ze zákona zmizely. Každý, kdo má byt, ho může bez ohledu na velikost pronajmout rodině o libovolném množství členů. Nikoho zneužívání této skutečnosti nezajímá, nebo možná zajímá, ale stejně se v rámci zákona nemá o co opírat. Na této situaci spousta lidí vydělává, a to nemalé peníze. Další věcí jsou herny. Lidé v těžké finanční situaci, zadlužení lidé, se často upínají k výhře jako k jedinému řešení své situace. Není výjimkou, že v blízkosti ubytovny je herna. V případě našeho města je to 200 metrů. Ožehavé téma, které mě velice trápí, je právě sociální bydlení a diskriminace v bydlení. Tím myslím, že když je romská rodina, která i má peníze na akontaci, má pravidelný příjem, tak stejně byt nesežene. Díky nálepce Roma jim málokdy byt pronajme. Tento problém řešíme i s kancelářím ombucmana. Spolupracujeme s paní Balogovou z Poradny práva v Ústí nad Labem, která posbírala data. Z jejího výzkumu vyplynulo, že diskriminace v oblasti bydlení probíhá již na základě jména. I člověk z majoritní společnosti, s příjmením spojovaným s Romy, může mít velký problém bydlení sehnat.

Jak vlastně shánění bydlení pro klienty vypadá?

To záleží na tom, v jaké konkrétní situaci se rodina nebo jednatelce nachází. Pokud má rodina peníze či možnost si peníze půjčit, například přes stavební spoření, většinou nemá takovou částku, aby dosáhla na koupi bytu v běžných lokalitách. Mnohem jednodušší sežene byt v sociálně vyloučené lokalitě, jako je Mojžíř, Předlice, Krupka, Janov a podobně. V těchto místech není problém sehnat 3+1 po rekonstrukci za 120 000 Kč. Pronájem i odkup těchto bytů jsou naprosto nesrovnatelné s cenou bytů té samé úrovně v jiných lokalitách. Tím se ale masivně rozšiřují tyto lokality, což nejde donekonečna.

V celé České republice neexistují azylové domy pro rodiny. Jsou domy pro matky s dětmi, pro muže nebo pro ženy. Takže jakmile se dostane rodina do problémů a je nucená využít bydlení v azylovém domě, je nutně rodinu rozdělit. Nejenom že trháme

rodinu jako celek, ale azylové domy pro matky s dětmi a azylové domy pro muže často nebývají ani ve stejném městě. Nejvíce tím samozřejmě trpí děti. I řešení jednotlivých případů se tím komplikuje. Pokud rodina nemá dostatek peněz na koupi vlastního bydlení, tak bydlí buďto na ubytovnách či v azylových domech. Pro tyto rodiny bývá jediná možnost úniku pronájem. Ze zkušenosti mohu říct, že téměř všichni obyvatelé ubytoven a azylových domů jsou zadlužení. Většinou u nebankovních společností a poskytovatelů mobilních sítí. Spousta lidí vůbec nepochopí podstatu paušálu. Samozřejmě jsou i lidé, kteří si nový telefon už berou s tím, že to nikdy platit nebudou. Těch je ale menšina, jsou to většinou lidé v období mezi výkony trestu. Pokud se tedy podaří rodinu z ubytovny dostat s velkým štěstím do pronájmu, stěhuje se pouze s igelitkami a základními životními potřebami. Nové bydlení nebývá na dlouhou dobu, tedy na dobu delší než jeden rok. Rodina si na splátky a různé půjčky pořídí nábytek, nádobí, spotřebiče a podobně. Za rok řešíme nové bydlení. To znamená, že jednu rodinu řeším klidně třikrát i čtyřikrát. Pokud nenajdeme nové bydlení, vrací se rodina zpět na ubytovnu, ovšem bez nábytku i spotřebičů, zato s novými dluhy. Pokud najdeme nové bydlení, tak se dluhové zatížení zvyšuje také, protože na další akontaci už peníze nejsou, tudíž si rodina znovu půjčuje. Je to takový začarovaný kruh.

Jak dlouho rodiny na ubytovnách bydlí?

Bydlení na ubytovnách má spousta lidí za přechodné řešení. Mnoho lidí takto ale žije i několik let či desetiletí. Bohužel v těchto podmínkách vyrůstá i mnoho dětí. Není to důstojné bydlení. Ráno se čeká fronta na WC, teplá voda teče na žetony, ve společných kuchyních každý kouká, kdo co vaří,

děti nemají svůj koutek. Tento standard si hlavně děti nesou dál, vidí to tak, že takhle má vypadat domov. Nevidí rodiče ani sousedy chodit do práce, jediné jejich místo je postel a polička ve skříni, nic víc. Ale je pravda, že díky ubytovně nemusí tyto rodiny žít na ulici. Přes tyto podmínky platí dospělá osoba za měsíc nájem 3 000 Kč, to znamená, že čtyřčlenná rodina platí za jeden pokoj bez WC, koupelny i kuchyně i 12 000 Kč. To nepočítám příplatky za praní prádla, poplatky za žetony na teplou vodu a tak dále. Za ty samé peníze by mohla bydlet důstojně v běžném bytě s koupelnou i kuchyní, s vlastním soukromím, ale takové bydlení nemá díky svému etniku šanci získat. Obce se sociálních bytů jako takových ve většině případů zcela zbavily. Ovšem existují i výjimky jako například obec Obrnice, kde je starostkou paní Miklášová, která ukázala, že to jde. Rodiny ohrožené sociálním vyloučením zde bydlí v obecních sociálních bytech, které obec zaštiťuje mnoha projekty, ať vzdělávacími, či pracovními.

Co je vaší motivací pro pokračování v této práci?

Tato práce mě baví, myslím, že je rozhodně užitečná. Úspěchy nejsou takové, jaké bych si představovala. Jako neziskovka nemáme takové nástroje, jaké bychom mnohdy potřebovali. Jen nemám „nástupce“. Úspěšní Romové v mém okolí nemají o sociální práci jako zaměstnání zájem a ostatní kvalifikaci. V poslední době pozoruji změnu v soudržnosti lidí. Více teď kouká každý sám na sebe a za sebe také hraje.

Je dobré vědět, že když se dostanu do obtížné situace, mám se na koho obrátit. Můžu jít za někým, kdo mi pomůže. Proto tu jsme my.

Připravila Miroslava Holemá,
Diecézní charita Litoměřice

Setkání s jednou z klientek poradny, duben 2014. Foto Michal Štátný

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
Objednávky: objednavky@paulinky.cz
Jungmannovo náměstí 18
110 00 Praha 1
Tel: 224 818 757

Fabiola Garzová

Chlapec, který se stal papežem

Ilustrovaná kniha pro nejmenší čtenáře, která přibližuje postavu nového světce, papeže Jana Pavla II., od jeho dětství až po odpověď kardinálům v konkláve.
Váz., 64 str., plnobarevná velkoformátová kniha

Walter Ciszek

S Bohem v Rusku

23 kněžských let v sovětských vězeních a sibiřských pracovních táborech
Příběh jezuita, který se přihlásil k misijní práci v Rusku. V roce 1940 byl zatčen a dalších 23 let vězněn sovětským režimem, z toho 15 let na Sibiři. Teprve v roce 1963 se mohl vrátit do domů do USA.
Váz., 486 str., 335 Kč

Stormie Omartianová

Síla modlitby teenagera

Kniha na základě Písma a skutečných příběhů řeší klíčové otázky, kterým mladí lidé musí čelit (čistota, tlak nevěřících vrstevníků, nejistota, přijetí sebe sama, vztahy apod.). Čtivé kapitoly jsou zaměřeny na to, co znamená být dospělý ve všech oblastech života, včetně rozhovoru s Bohem v modlitbě. Dospívající čtenáři zde naleznou pomoc a oporu, která přichází z poznávání a naslouchání Bohu v modlitbě.
Brož., 239 str., 199 Kč

Otec Pio

Poselství Boží lásky

Rozšířená knižička s myšlenkami otce Pia vybranými z jeho korespondence a s modlitbami na jeho přímluvu (novéna, litanie apod.).
Brož., 48 str., 35 Kč

Wanda Póltawska

Deník přátelství

Neobvyklá kniha o neobvyklém přátelství. Začnete se do autorčina deníku, který posílala svému duchovnímu otci Karolu Wojtyłovi, a do dopisů, jimiž jí odpovídal.
Váz., 648 str., 599 Kč

Pořádáte ples, Noc kostelů, fami tábor či jinou akci? Zeptejte se nás, zda právě nemáme k dispozici nějaké knihy za symbolickou cenu (tato částka poté jde na knihy pro vězně).

Pozvánky

Výstava: „Víra“ odcizená a navracená, Praha, do 31. 8. 2014

Muzeum Policie České republiky (Ke Karlovu 1, Praha 2). Výstava přibližuje problematiku krádeží uměleckých děl zejména z kostelů a církevních objektů, která byla v 90. letech 20. století odcizena a vyvezena do zahraničí. Některé z těchto předmětů se podařilo za pomoci Policie ČR vrátit zpět do vlasti. Výstava je otevřena od úterý do neděle v čase 10.00–17.00 hodin, kromě pondělí. www.muzeumpolicie.cz

Výstava: Jan XXIII. / Jan Pavel II. – Dělníci na vinici Páně, Olomouc, do 28. 9. 2014

Krypta katedrály sv. Václava (Václavské náměstí), arcibiskupský palác (Wurmova 9) a bazilika Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku (Sadové náměstí), dle otevírací doby a řádu jednotlivých objektů. Výstava připomíná dva nově svatořečené papeže – Jana XXIII. a Jana Pavla II. (kanonizace se uskutečnila 27. dubna 2014 v Římě). Archiv Biskupství litoměřického na výstavu zapůjčil fotografie Jana Pavla II. z jeho návštěvy Litoměřic 16. dubna 1974, kdy se účastnil pohřbu sedmnáctého sídelního biskupa litoměřického ThDr. Štěpána kardinála Trochty SDB. Zájemci mají jedinečnou možnost hlouběji se seznámit nejen se životem a dílem obou papežů, ale také jejich literární činností. Záměrem autorů je připomenout i návštěvu Jana Pavla II. v Olomouci roku 1995. Výstava je doplněna řadou zajímavých exponátů. Mezi nimi je i škapulíř, který měl Jan Pavel II. na sobě v době atentátu v roce 1981. www.arcibiskupskypalac.ado.cz, www.katedralaolomouc.cz, www.svatykopecek.cz

Kanovnícké nešpory, Litoměřice, 4., 11., 18. a 25. 5. 2014

Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin. Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli od 17.00 hodin. Všichni zájemci o modlitbu jsou vítáni.

Via Sacra. Setkání, která dojmají, Rumburk, 6. 5. – 30. 8. 2014

Loreta Rumburk, úterý–sobota od 10.00–17.00 hodin. Putovní výstava velkoformátových fotografií sakrálních památek z poutní stezky Via Sacra a prezentace kopie Malého postního plátna ze Žitavy. Pořádá Marketing-Gesellschaft Oberlausitz-Niederschlesien mbH. www.via-sacra.info

Pravidelná oslava svatě Anežky České, Doksany, 13. 5. 2014

Klášteřínský kostel Narození Panny Marie, 18.00 hodin. Od března do listopadu si každého třináctého dne v měsíci připomínáme při bohoslužbách sv. Anežku Českou, která byla v dětství ve zdejších klášteře sestrami premonstrátkami vychovávána a její svatořečení před 25 lety přispělo k pádu totality v naší zemi. Na její přímluvu se modlíme za duchovní obrodu našeho národa, za církev i na úmysly jednotlivých poutníků. Třináctého připadajícího na všední den – v 18.00 hodin, třináctého připadajícího na neděli – v 10.30 hodin. www.klasterdoksany.cz

10. pěší pouť z Prahy do Jeníkova, Praha – Jeníkov, 14. – 18. 5. 2014

Pěší pouť vede z Prahy přes České středohoří do Jeníkova u Teplic, kde si FATYM před 15 lety adoptoval farnost. Program: 14. 5.: úvodní mariánská pobožnost v 19.00 hodin u chrámu sv. Víta v Praze; 15. 5.: 6.45 hodin zahájení mši svatou v kostele sv. Karla Boromejského – u nemocnice pod Petřínem, nocleh v obci Nelahozeves (cca 30 km); 16. 5.: odchod v 7.00 hodin, nocleh v obci Libochovice (cca 30 km); 17. 5.: odchod v 7.00 hodin, nocleh v obci Kostomlaty (cca 30 km); 18. 5.: odchod v 7.30 hodin, v cca 13.00 hodin poutní mše svatá v Jeníkově, oběd a zakončení. S sebou: růženec, spacák, karimatku, pláštěnku, jídlo na čtyři dny (po cestě je možno dokoupit). Dopravu zpět si zajišťuje každý sám. Zavazadla poveze doprovodné vozidlo. Zápisné 100 Kč. Ubytování vždy pod střechou, nutná vlastní karimatka, vlastní spacák. Duchovní program během pouti je zajištěn. Je možno se kdekoli k pouti připojit. Kontakt – tel.: 515 296 384, e-mail: marek@fatym.com. www.fatym.com

Přednáška, Liberec, 15. 5. 2014

Budova arciděkanství (Kostelní 7), 19.00 hodin. Vysokoškolské společenství v Liberci pořádá přednášku na téma: Lidská práva osob s postižením, nevyléčitelných nemocných a umírajících na pozadí nacistického programu „Euthanasie“. Přednášejícím bude René Milfait, Dr., editor a autor stejnojmenné knihy.

Loretánská noc, Rumburk, 16. 5. 2014

Loreta Rumburk, 20.00 hodin. Hudební vystoupení, výtvarné dílny pro děti a čtení regionálních pověstí. Pořádá se v rámci Festivalu muzejních nocí 2014. www.loretarumburk.cz

Koncert Dolcissimo – harfa, flétna, Jedlka u Děčína, 16. 5. 2014

Kostel sv. Anny, 16.00 hodin. Duo Dolcissimo: Petra Benešová – příčná flétna a Hana Slámová – harfa. Vstupné dobrovolné. Akci pořádá Kulturně-historické sdružení Malé Veleně, Jedlky a Soutěšky ve spolupráci s Obcí Malá Veleň. www.mala-velen.estranky.cz

Svatojánská pouť, Železný Brod, 17. 5. 2014

Kostel sv. Jana Nepomuckého Na poušti, 11.00 hodin. Poutní mši svatou bude celebrovat prof. Tomáš Halík. Zazní Missa Brod „krojovaná kostelíčková“ pod vedením skladatele Bohuslava Lédla. Dále občerstvení, nabídka rukodělných výrobků, výstava či program pro děti. Od 15.00 hodin benefiční koncert dudáků Juraje Dufka & Lubomíra Tarkary. Výtěžek bude investován do údržby a obnovy kostelíčku a farního areálu.

Koncert, Droužkovice, 17. 5. 2014

Kostel sv. Mikuláše, 17.30 hodin. Spirituály zpívá česká zpěvačka Irena Budweiserová. Akci pořádá Obec Droužkovice.

Výročí posvěcení kostela, Mšeno nad Nisou, 22. 5. 2014

Kostel Nejsvětější Trojice, 18.00 hodin. Mše svatá k výročí posvěcení kostela.

Koncert duchovní hudby, Liberec–Hanychov, 23. 5. 2014

Kostel sv. Bonifáce, 19.00 hodin. Pěvecký sbor Akcent. Všechny kulturní akce pořádané v tomto kostele jsou benefiční. Výtěžek z dobrovolných příspěvků bude věnován na rekonstrukci a vybavení kostela. www.kostel-hanychov.webnode.cz

250 let farnosti Vratislavice nad Nisou, 25. 5. 2014

Kaple Vzkříšení, 10.00 hodin. Mše svatá s biřmováním za účasti diecézního biskupa Mons. Jana Baxanta.

Benefiční koncert, Mladá Boleslav, 28. 5. 2014

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 17.00 hodin. Benefiční koncert pro NADĚJI. Zazní skladby P. Philipse, J. S. Bacha, J. Groha, A. Vivaldiho, G. F. Händela, W. A. Mozarta a dalších autorů i např. varhanní improvizace.

Nikodémova noc, Semily, 28. 5. 2014

Kostel sv. Petra a Pavla/kaple sv. Zdislavy na faře, 20.00 hodin. Mše svatá, adorace Nejsvětější svátosti, možnost zpovědi. Konec ve 22.00 hodin. www.facebook.com/farnost.semily, www.nikodemovanoc.cz

Duchovní obnova pro děvčata, Jiřetín pod Jedlovou, 30. 5. – 1. 6. 2014

Duchovní obnova pro děvčata ve věku 14–18 let. Motto: Ježíš zmrtvýchvstal ve společenství církve (... kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich; Mt 18,20). Tématem provází: J. M. can. Miroslav Šimáček, ústecký arciděkan. S sebou: spacák, přezůvky, Bibli, růženec, psací potřeby, teplé oblečení, breviář (kdo má). Program obnovy začíná v 18.00 hodin večer.

Místo: Jiřetín pod Jedlovou, Lužické hory, Klášterní 254, Penzion Kongregace Dcer Božské Lásky (od kostela na náměstí 200 m). Cena: 150 Kč. Přihlášky do 25. 5. 2014. Kontakt: s. Markéta Hluchníková FDC, e-mail: marketafdc@seznam.cz, mob.: 739 258 166.

Poutní mše svatá, Lučany nad Nisou, 31. 5. 2014

Kostel Navštívení Panny Marie, 16.00 hodin. Poutní mše svatá.

Svatoanežská pouť, Doksany, 14. 6. 2014

Klášteřínský kostel Narození Panny Marie, 10.30 hodin. Svatoanežská pouť připomínající obláčku světice. V letošním roce zvláště s poděkováním sv. Anežce za její přímluvu za náš národ a připomenutím si její kanonizace svatým papežem Janem Pavlem II. před 25 lety. Hlavním celebrantem mše svaté bude velmistř Rytířského řádu křižovníků s červenou hvězdou P. Josef Šedivý O.Cr. www.klasterdoksany.cz

Pouť motorkářů, Jablonné v Podještědí, 7. 6. 2014

Bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy, 10.00 hodin – mše svatá v bazilice, 13.00 hodin – pouť motorkářů s žehněním motorek i motorkářů. www.zdislava.cz

Studio Štěpán Radia Proglas**Den otevřených dveří**

Milí čtenáři, děkuji za vaše odezvy na článek o dění ve Studiu Štěpán, publikovaný v minulém čísle Zdislavy. Někteří z vás reagovali s trochou příjemné zvědavosti, a proto si dovoluji pozvat vás do Studia Štěpán na den otevřených dveří **14. června od 9.30 hodin**. Rádi se s vámi osobně seznámíme a poznáme vaše aktuální potřeby coby posluchačů. Přijede také ředitel Radia Proglas Mons. Ing. Martin Holík a kolegové z Brna, aby vám přiblížili naše vysílání a zodpověděli vaše případné dotazy.

Adresa: **Mírové náměstí 15** (vedle karmelitánského knihkupectví Jonáš), **Litoměřice**.

Pozvánka k pořadu

Kardinál Trochta očima dnešní generace - 2. díl
Žasne nad mučedníky a jejich síla tolik vytrpět nám bere dech. Jak se však odrazilo pronásledování komunistického režimu na těch, kteří žili v kardinálově těsné blízkosti? Přinesl jim pád režimu úlevu? Může kdo vůbec odčinit násilí spáchané na duších dožívajících v ústraní svou vnitřní tragédií? Ve chvílích umírání Ježíše chrámová opona roztrhla se ve dvě. Pokusíme se pozvat Ježíše vzkříšeného, aby vstoupil do roztržených srdcí a zacelil rány.

S **Adélou Trochtovou**, praneteří kard. Trochty, natáčela Vlasta Klekerová. Pořad se bude vysílat **13. 5. v 22.00 hodin**, jeho repríza **19. 5. v 9.30 hodin**.

Pořady Studia Štěpán naleznete v archivu vysílání Radia Proglas: www.proglas.cz/audioarchiv.html

1. díl o kard. Trochtovi (audiarchiv): www.proglas.cz/detail-poradu/2014-04-08-22-00.html

Studio Štěpán nově na Facebooku

Studio Štěpán nyní naleznete nově i na Facebooku: <https://www.facebook.com/studiostepan>.

Vlasta Klekerová, redaktorka

Nabídka

Karmelitánské nakladatelství

Karmelitánské nakladatelství • Thákurova 3, 160 00 Praha 6
www.kna.cz • On-line knihkupectví: www.ikarmel.cz
Objednávky: zasilky@kna.cz, telefon: 384 420 295

Anastazja Pustelniková

100 nových moučníků sestry Anastázie

Druhá kniha plná vynikajících receptů na dorty, rolády, řezy a cukroví od zkušené kuchařky a hospodyně působící v různých řeholních domech, kde bylo její mistrm kulinářské umění vysoce ceněno. Recepty, které jsou v knize seřazeny podle obtížnosti, hravě zvládnou začínající i zkušené kuchařky.
Váz., 208 str., 299 Kč

Kateřina Lachmanová

Karikatury Boha

Autorka zpracovala téma karikatur Boha záměrně „lidovější“ formou. Čtenář se dozví, co je podstatou karikatur Boha, jak vznikají nebo kde čerpat, máme-li je nějak korigovat, a jaké karikatury jsou dnes běžné „v oběhu“.
Brož., 88 str., 89 Kč

Nicky Gumbel

Ježíšův životní styl

Autor, který působí v čele Kurzů Alfa v Anglii, se v knize snaží přiblížit biblické učení tak, aby bylo srozumitelné a praktické pro dnešního člověka. Zabývá se například tématy: jak se vypořádat s hněvem, jak reagovat na zlé lidi, jak se vyhnout rozvodu, jak se modlit a jak dávat, jak se postit, jak zacházet s penězi nebo jak skoncovat se starostmi a začít žít.
Brož., 200 str., 219 Kč

Kallistos Ware

Síla jména

V originálním výkladu Ježíšovy modlitby vystihuje metropolita Kallistos živou tradici a teologii pravoslavní. Chce nás nově oslovit naukou hešychastů, učitelů vnitřního ztišení, a dokládá, že z jejich učení a duchovních zkušeností může čerpat užitek každý, kdo se modlí. Dílko Síla Jména se dočkalo mnoha vydání a bylo přeloženo do řady jazyků. Je ceněno jako skutečná perla duchovní literatury.
Brož., 64 str., 79 Kč

Elias Vella

Výstup na horu manželství

Podněty pro zdravější manželský život. Autor se věnuje nejen ideálu křesťanského manželství, ale i problémům, s nimiž se nejčastěji manželé potýkají: problematická komunikace, cizoložství, neodpuštění, nesnáze v oblasti sexuality, rozvod či odluka atd. Nabízí povzbuzení a nasměrování, přičemž vychází z bohaté pastorační praxe a z bezpečnosti osobních setkání.
Brož., 192 str., 199 Kč

Vojtěch Kodet

Svatodušní obnova

Záznam kázání a přednášek pronesených při duchovní obnově před Letnicemi v Praze-Liboci ve dnech 16. – 18. května 2013; stopa č. 6 obsahuje kázání v rámci duchovní obnovy v Olomouci-Hejčíně v květnu 2012.
Audiózáznam, MP3, celkový čas: 2 hod. 52 min.

Prohlídka: věž u katedrály sv. Štěpána na Dómském náměstí v Litoměřicích

květen a říjen: pouze v sobotu a neděli – od 10.00 do 17.00 hodin
červen, červenec, srpen a září: každý den – od 10.00 do 17.00 hodin
Vstupné: dospělí: 50 Kč, děti 6–15 let, studenti, důchodci, ZTP: 25 Kč (děti do 6 let: zdarma),
rodinné vstupné: 100 Kč

Sbírka na TV Noe, 25. 5. 2014

Na neděli 25. května vyhláší Biskupství litoměřické celodíecézní sbírku na televizi Noe. V roce 2013 se vybralo 145.542 Kč. Televize Noe je česká nekomerční (nezisková) televize se sídlem v Ostravě. Tv Noe je televizní program s etickým rozměrem. Vysílání má pokojný charakter spojený s pozitivním pohledem na svět. Klade důraz na vzdělávání, na kulturní, duchovní a estetické prožitky. Příležitost dostávají rovněž církev, neziskové a veřejně prospěšné organizace. Tv Noe vysílá od roku 2006, a to jen díky spolupráci dárců, diváků. www.tvnoe.cz

Pozvání na poutně-poznávací zájezd do Srbska, Makedonie, Albánie a Hercegoviny

Královéhradecké diecézní centrum pro seniory zve starší lidi a další zájemce na poutně-poznávací zájezd do Srbska, Makedonie, Albánie a Medžugorje v Hercegovině, který se uskuteční 3. – 12. 9. 2014. Program zájezdu nabídne návštěvy míst spjatých s následovníky sv. Cyrila a Metoděje, historických měst, křesťanských chrámů, koupání v křišťalově čistém Ohridském jezeře a relaxaci u Jadranu. Zájezd doprovází zkušený průvodce, přítomen bude rovněž duchovní doprovod. Přihlášky a informace (do 30. 5. 2014): Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové, tel. 495 063 661, email: dcs@bihk.cz. Více informací včetně programu zájezdu: www.dcskhk.cz.

Národní pouť rodin

29. – 30. srpna 2014 • areál zámku ve Žďáru nad Sázavou

Národní pouť rodin konaná u příležitosti 20. výročí Mezinárodního roku rodiny. Cílem této pouti rodin je v rámci oslav Roku rodiny vzájemně se sdílet, inspirovat a přispět k odvaze prohlubovat společenství církve, které je stálým místem pozvání pro všechny.

Program:

29. srpna: 18.00 hodin – mše svatá v poutním kostele sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře, doprovází sbor Svatopluk, následuje Nikodémova noc (adorace, svátost smíření, duchovní rozhovory); 19.00 hodin -koncert na nádvoří zámku – hudební skupina Profesionálové.

30. srpna: 9.30 hodin – ranní duchovní slovo P. Vojtěcha Kodeta OCarm.; 10.30 hodin – pontifikální mše svatá, hlavní celebrant pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka OP; 12.00 hodin – program na pódiu, zámeckých nádvořích a zahradě (př. houslový koncert, biblická zahrada, výtvarné dílničky, program pro mládež, přednášky, komentovaná prohlídka baziliky, adorace s komunitou Emmanuel, interaktivní výstava pro rodiny atd.); 15.30 hodin – zakončení poutě, závěrečná modlitba, požehnání; 16.00 hodin – procesí do poutního kostela na Zelené hoře.

Vstup do všech muzeí v areálu zámku včetně Zelené hory zdarma. K obědu je možné zakoupit si produkty z místních rodinných farem. Před zahájením programu a po jeho ukončení bude mezi nádražím a areálem zámku jezdit kyvadlová doprava. Zajištěno zázemí pro maminky s kojenci. Akci můžete podpořit příspěvkem na účet: 4010046676/6800 variabilní symbol: 780.

www.narodnipoutroodin.cz

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 4. 5. 10.00 hod. Pastorační návštěva - biřmování, lektorát, akolytát, Turnov
- 8. 5. 10.30 hod. Setkání s poutníky, Cínovec
- 8. 5. 12.30 hod. Setkání s motorkáři, Dubí
- 9. 5. 9.00 hod. Setkání s učitelským sborem BG, ZŠ a MŠ Bohosudov, rezidence, Litoměřice
- 9. 5. 18.00 hod. Setkání s kněžími, Mnichovo Hradiště
- 10. 5. 10.00 hod. Pout' za povolání, Litomyšl
- 14. 5. 10.00 hod. Kněžský den, DDKT, Litoměřice
- 15. 5. 18.00 hod. Navalís, Praha
- 17. 5. 11.00 hod. Jáhenské svěcení, Hejnice
- 18. 5. 10.00 hod. Pastorační návštěva - biřmování, Mladá Boleslav
- 21. 5. 10.00 hod. Setkání se studenty Gymnázia Varnsdorf, rezidence, Litoměřice
- 22. 5. 10.00 hod. Setkání se seniory z Kralup, katedrála sv. Štěpána a rezidence, Litoměřice
- 22. 5. 15.30 hod. Te Deum KTF UK, Břevnovský klášter, Praha
- 23. 5. 10.00 hod. Vědecká rada UJEP, Ústí nad Labem
- 23. 5. 18.00 hod. Noc kostelů
- 25. 5. 10.00 hod. Pastorační návštěva - biřmování, Bratislava nad Nisou
- 26. 5. 14.00 hod. Vědecká rada TUL, Liberec
- 27. 5. 10.00 hod. Setkání se starosty, rezidence, Litoměřice
- 29. 5. 15.00 hod. Slavnostní předání maturitních vysvědčení, Biskupské gymnázium, Bohosudov
- 31. 5. 9.00 hod. Diecézní svatozdislavská pouť rodin, Jablonné v Podještědí
- 31. 5. 15.00 hod. Návštěva hospicového díla, Liberec

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSR

- 3. 5. 10.00 hod. Mše svatá, Horní Police
- 3. 5. 15.00 hod. Požehnání křížku pod Lipovým vrchem, hrad Houska
- 4. 5. 9.00 hod. Mše svatá do Českého rozhlasu, kostel Všech svatých, Litoměřice
- 4. 5. 15.00 hod. Mše svatá, Horní Police
- 5. 5. 9.30 hod. Vikariátní konference, Bozkov
- 11. 5. 15.00 hod. Mše svatá, Horní Police
- 11. 5. 18.00 hod. Mše svatá, Mladá Boleslav
- 12. 5. 9.30 hod. Vikariátní konference, Krásná Lípa
- 17. 5. 9.30 hod. Setkání varhaníků a sbormistrů litoměřické diecéze, katedrála sv. Štěpána a DDKT, Litoměřice
- 21. 5. 15.00 hod. Přednáška pro Sudetendeutschenpries-terwerk, Brannenburg, Německo
- 30. 5. Katholikentag - koncert s diskusí, Regensburg, Německo

Missa chrismatis 2014

Missa chrismatis, 17. dubna. Slavnostní mše svatá, při které kněží obnovili své kněžské závazky a biskup posvětil nové oleje.

Foto Karel Pech, fotogalerie na www.dltm.cz

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).
Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). **Redakce:** Jana Michálková (michalkova@dltm.cz). **Grafická úprava:** Miroslav Zelenka.
Tisk: Tiskárna PRIMA, s. r. o. (zelenka@primatisk.net). **Objednávky:** Kristýna Solníčková (solnickova@dltm.cz). **Distribuci** zajišťuje Vydavatelství IN, s. r. o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604, prostřednictvím Postservisu. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042

Madona na půlměsíci

z oltáře P. Marie v bazilice sv. Vavřince
a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí,
polychromovaná dřevorezba
okolo roku 1510

Ze sbírek litoměřické diecéze